

Ліягона

**Розуміння
Спасителевої
жертви, с. 34**

Чому слабкість—це не гріх, с. 20

**Як зробити успішним домашній
сімейний вечір, сс. 10, 80**

“Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев’ятидесяти й дев’яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її? А знайшовши, кладе на рамена свої та радіє”.

Лука 15:4–5

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Президент Монсон закликає бути мужніми**
Президент Томас С. Монсон
- 7** **Послання візитного вчителювання: Якости Ісуса Христа: без лукавства чи лицемірства**

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: *Шлях до Емаусу*, художник Ліз Лемон Свіндал, копіювання заборонено. Друга сторінка обкладинки: фотографія Джима Джеффі. Третя сторінка обкладинки: фотоілюстрація Коді Белла.

СТАТТІ

- 14** **Духовний вплив жінок**
Старла Аверкемп Батлер
Ваш вплив, як жінки, простягається далі, ніж ви можете досягнути.
- 20** **Бути слабкими—не гріх**
Венді Улріч
Навчіться розрізняти гріхи і слабкості та перетворювати слабкості на силу.
- 26** **Чиста побожність**
Старійшина В. Крістофер Уедделл
Прочитайте про ці три кроки самовідданого служіння.
- 30** **“Моє спасіння—Ти”**
Джонатан Х. Вестовер
Спів гімну все змінив для цієї корейської сім’ї зацікавлених.
- 34** **Спасителева безкорислива і священна жертва**
Президент Бойд К. Пекер
Завдяки Спасителеві Спокуті ми можемо оплатити свої духовні рахунки гріха і провини.

- 80** **100 років домашньому сімейному вечору**
У 1915 році Президент Джозеф Ф. Сміт та його радники запросили всіх членів Церкви розпочати проведення домашнього сімейного вечора, пояснивши формат цього заходу, цілі та благословення.

РУБРИКИ

- 8** **Ми говоримо про Христа: Сила віри**
Ембер Барлоу Дал
- 10** **Наші домівки, наші сім’ї: Домашній сімейний вечір—ви це можете!**
- 12** **Класика євангелії: Він воскрес**
Президент Девід О. Мак-Кей
- 40** **Голоси святих останніх днів**

44

44 Вперед з вірою

Старійшина Ентоні Д. Перкінс
Навчіться від Нефїя, що робити, коли треба приймати найважливіші рішення.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Де ти можеш запалити свічку?

54

49 Плакат: Шукайте Його

50 Завдяки Джозефу

Тед Барнс

Існує щонайменше таких шість аспектів, які роблять твоє життя іншим завдяки пророкові Джозефу Сміту.

53 Живий пророк

Президент Езра Тефт Бенсон

Адам? Нефїй? Мойсей? Ви можете здивуватися, коли дізнаєтеся, хто є найважливішим пророком.

54 Спасителевий приклад послухності

Дев'ять способів наслідування Ісуса Христа.

58 Місце для нас

60 Як бути мудрим

Старійшина Ніл Л. Андерсен

Яка різниця між мудрістю світу й мудрістю Бога?

61 По суті

62 Одна отара й один Пастир

Розуміння нюансів роботи пастуха може наблизити нас до Спасителя.

64 Запитання і відповіді

Як мені набутти достатньо впевненості, щоб обговорити з єпископом певні питання або проблеми?

75

66 Хто твій герой?

Шарлотт Мей Шеппард

Еллі боялася розповісти класу, хто насправді був її героєм.

68 Молитви і кафедральні собори

Мак-Келлі Джордж

Коли Дані відвідала церкву у Англії, вона засвоїла важливий урок про молитву.

70 Особливий свідок: Чому послух є таким важливим?

Старійшина Рассел М. Нельсон

71 Чудова ідея

72 Час вивчення Писань: Ісус зцілює прокаженого

Ерін Сандерсон

74 Фігурки персонажів з Писань: Ісус уздоровлює хворих

75 Правильний шлях

Старійшина Клаудіо Д. Сівік

Коли ми йдемо правильним шляхом, усе змінюється.

76 Для молодших дітей: Я знаю, Ісус Христос любить мене

Джейн Мак-Брайд Чоейт

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось дві ідеї:

"Моє спасіння—Ти", с. 30: Як слова гімну "Моє спасіння—Ти" допомогли Пак МіУнг вирішити охреститися, так само гімни можуть мати великий вплив на наше життя. Подумайте про час, коли слова якогось гімну благословили ваше життя, ви можете розповісти про це вашій сім'ї. Запропонуйте кожному члену сім'ї вибрати улюблений гімн і розказати, як він благословив його чи її життя. Потім проспівайте кожний з цих гімнів сім'єю. (Ви можете робити це два тижні).

"Молитви і кафедральні собори", с. 68: Прочитавши цю історію, покажіть ілюстрації із зображенням різних церков у вашому місті або назвіть їх; потім обговоріть із сім'єю такі питання: Що спільного у нас з іншими релігіями? Що відчуває Небесний Батько до всіх Своїх дітей? Як ми маємо ставитися до людей, які мають інші вірування? Можете скористатися статтею "Як врівноважити істину і толерантність" старійшини Далліна Х. Оукса, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів (*Лягона*, лют. 2013, сс. 28–35), щоб допомогти відповісти на ці запитання.

ВАШОЮ МОВОЮ

Лягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Божественна сутність, 58	Любов, 76	Прощення, 20, 34
Вина, 20, 34	Місіонерська робота, 30, 40	Рішення, 44, 60, 75
Відновлення, 50	Молитва, 68	Сатана, 34, 61
Віра, 8, 20, 44	Мужність, 4	Свобода волі, 4, 20, 44
Воскресіння, 12, 49	Музика, 30, 40	Святий Дух, 30, 41, 42, 43, 44, 50, 58
Гріх, 20, 34	Навернення, 30	Священство, 50
Джозеф Сміт, 12, 50	Новий Завіт, 54, 62, 72, 74	Сім'я, 10, 50
Домашній сімейний вечір, 10, 80	Піст, 30	Служіння, 26, 42
Жінки, 14	Покаяння, 34, 64	Смерть, 30, 41
Заповіді, 70, 75	Порнографія, 34	Спокута, 20, 34, 49
Зцілення, 8, 72, 74	Послух, 44, 54, 58	Сум, 30, 41
Ісус Христос, 7, 8, 12, 20, 26, 34, 49, 54, 62, 66, 72, 74, 76	Приклад, 14, 66	Храмова робота, 30, 43
	Пророки, 53	Церковні провідники, 53, 64

Президент
Томас С. Монсон

Президент Монсон закликає бути

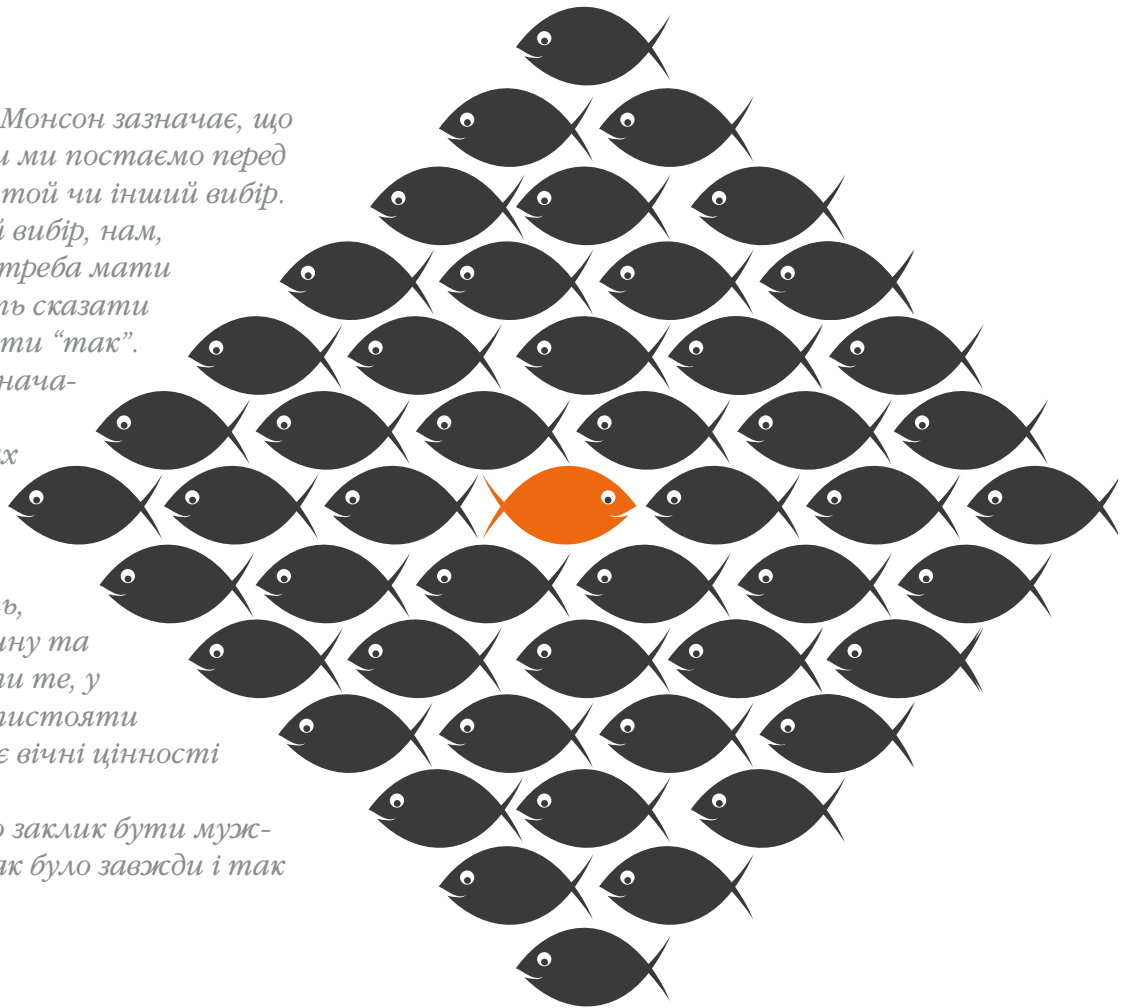
МУЖНИМІ

Президент Томас С. Монсон зазначає, що мало не кожної години ми постаємо перед необхідністю робити той чи інший вибір.

Аби зробити мудрий вибір, нам, згідно з його порадою, треба мати мужність—“мужність сказати “ні”, і мужність сказати “так”. Рішення насправді визначають долю”¹.

У наступних уривках Президент Монсон нагадує святим останніх днів, що їм треба мати мужність, аби відстоювати істину та праведність, захищати те, у що вони вірять, і протистояти світові, який заперечує вічні цінності та принципи.

“Ми постійно чуємо заклик бути мужніми,—сказав він.— Так було завжди і так завжди буде”².

Бог схвалює мужність

“До всіх нас прийде страх, усі ми відчуємо глузування й спротив. Маймо—усі ми—сміливість не йти на компроміси, сміливість відстоювати принципи. Сміливість, а не компроміс, дає нам відчуття усмішки Божого схвалення. Сміливість стає живою й привабливою чеснотою, коли вона розглядається не тільки як готовність мужньо померти, але і як рішучість гідно жити. Рухаючись вперед, стараючись жити так, як нам належить, ми справді отримуємо допомогу від Господа і зможемо знайти втішення в Його словах”³.

Майте мужність вистояти

“Що означає витерпіти? Мені подобається таке визначення: *мужньо вистояти*. Мужність може бути необхідною вам, щоб вірити; іноді вона буде необхідною, щоб слухатися. Вона безперечно буде необхідною, щоб витерпіти до того дня, коли завершиться ваше земне життя”⁴.

Мужність відстоювати принципи

“Майте сміливість твердо відстоювати істину й праведність. Оскільки сучасне суспільство має тенденцію відходити від цінностей та принципів, даних нам Господом, вам безумовно, майже завжди доведеться відстоювати те, у що ви вірите. Якщо коріння вашого свідчення не укріпилося, вам буде важко протистояти глузуванню тих, хто кидатиме виклик вашій вірі. Якщо коріння укріпилося, ваше свідчення про євангелію, Спасителя і нашого Небесного Батька впливатиме на все, що ви будете робити у своєму житті”⁵.

Нам потрібна духовна і моральна мужність

“Послання, що лунають з телебачення, фільмів та інших медіа, дуже часто прямо суперечать тому, що ми хочемо, щоб діти прийняли і чим дорожили. Наш обов’язок—не тільки навчати їх бути твердими в душі й ученні, але й допомогти залишатися на цьому шляху попри всі зустрічні зовнішні сили. Це вимагатиме від нас часу і зусиль, а щоб допомагати іншим, ми самі потребуємо духовної і моральної мужності, щоби протистояти злу, видимому на кожному розі”⁶.

Будьмо завжди мужніми

“Майже неминуче у повсякденному житті наша віра зазнає випробувань. Часом в оточенні інших людей ми будемо залишатися в меншості або навіть на самоті визначати, що є прийнятним, а що ні. ...

Тож будьмо сміливими й підготовленими відстоювати те, у що ми віримо; і якщо ми повинні робити це наодинці, робімо це сміливо, зміцнені знанням про те, що в дійсності ми ніколи не самотні, якщо стоїмо разом з Небесним Батьком”⁷. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Ви можете просити тих, кого навчаєте, обміркувати якусь ситуацію наступного тижня—вдома, на роботі, у школі або в церкві,—під час якої від них вимагатиметься діяти мужньо. Можливо, їм доведеться долати страх, витерпіти у важкій ситуації, відстоювати свої вірування або вирішити дотримуватися євангельського принципу з більшою відданістю. Запропонуйте їм поділитися своїми думками або записати їх.

ПОСИЛАННЯ:

1. Томас С. Монсон, “Три принципи вибору”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 67–68
2. Томас С. Монсон, “Заклик бути мужніми”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 55.
3. Томас С. Монсон, “Будь сильний та відважний”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 69.
4. Томас С. Монсон, “Вірити, слухатися і витерпіти”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 129.
5. Томас С. Монсон, “Нехай у вас буде сміливість”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 126.
6. Томас С. Монсон, “Керуйтеся трьома цілями”, *Ліягона*, лист. 2007, сс. 118–119.
7. Томас С. Монсон, “Мати сміливість вистояти наодинці”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 60, 67.

Стати комусь Сарою

Мак-Кензі Міллер

На просте запитання: “Чому ти не п’єш каву?” мені завжди було важко відповісти, що не п’ю я її через свої релігійні переконання. У минулому свою відмову від кави я пояснювала тим, що “вона надто гірка” або “мені не подобається її смак”.

Чому я так бентежилась? Чому я так боялася відстоювати те, у що вірю? Озираючись зараз на той час, я точно не розумію, чого я боялась? Але я точно знаю, коли я перестала ховатися за відмовками.

Одного дня у старших класах на уроці англійської мови вчитель сказав, що ми подивимося епізод з телешоу, який, я знала, мені не слід було дивитися. У той час, як мої однокласники зраділи і були в захопленні, моя однокласниця

Сара підняла руку й спитала, чи можна їй вийти з класу.

Коли вчитель запитав чому, Сара просто відповіла: “Тому що я мормонка і не дивлюся шоу, де є погані слова”.

Її сміливість встати перед класом була вражаючою. Завдяки Сарі я також встала і з чистою совістю чекала поза класом, поки не закінчилося те шоу.

Я змінилася назавжди. Я почала пояснювати свої переконання, а не уникати цієї теми. І в результаті я стала впевненою в собі і навіть почала брати більшу участь в церковних та шкільних заходах.

Я так ніколи й не сказала Сарі, як багато для мене означав її приклад, але я стараюся й сама бути прикладом впевненості. Тепер я чітко розумію, що не слід соромитися бути членом Божої чудової, священної Божої Церкви. Я сподіваюся, що завдяки своєму прикладу стану комусь Сарою.

Автор живе в штаті Юта, США.

ДІТЯМ

Приклади мужності в Писаннях

Президент Монсон навчає нас мати мужність і відстоювати те, у що ми віримо. У Писаннях міститься багато прикладів людей, які виявляли мужність. Прочитай уривок з Писань біля кожного імені. Як ці люди виявляли мужність і відстоювали те, що, за їхніми переконаннями, є істиною. У відведеному місці напиши або намалюй малюнок зі своєю відповіддю.

Джозеф Сміт (Джозеф Сміт—Історія 1:11–17)

Даниїл (Даниїл 6:7, 10–23)

Самуїл Ламанієць (Геламан 13:2–4; 16:1–7)

Естер (Естер 4:5–14; 5:1–8; 7:1–6)

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Якості Ісуса Христа: без лукавства чи лицемірства

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про якості Спасителя.

Розуміння того, що в Ісусі Христі немає лукавства і лицемірства, допоможе нам з вірою старатися наслідувати Його приклад. Старійшина Джозеф Б. Віртлін (1917–2008), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Лукавити—це обманювати або вводити в оману. ... Людина, в якій немає лукавства,—це людина з невинними, ясними намірами і чистою мотивацією, чие життя відображає ту просту практику зручних для неї щоденних дій, що відповідають принципам цілісності. ... Я вважаю, що тепер необхідність в тому, щоб члени Церкви були без лукавства, може бути більш актуальною, ніж в інші часи, оскільки багато хто у світі, очевидно, не розуміє важливості цієї чесноти”¹.

Про лукавство президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому

Президентстві, сказав: “Ніхто з нас не виконує повною мірою те, що ми, як християни, маємо виконувати. Однак ми щиро намагаємося подолати свої недоліки і схильність грішити. Усім серцем і душею ми прагнемо ставати кращими завдяки Спокуті Ісуса Христа”².

Ми знаємо, що “нас судитимуть за нашими вчинками, бажаннями нашого серця і тим, якими людьми ми стали”³. Крім того, якщо ми стараємось каятися, то будемо ставати чистішими—і, як сказано, “блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога” (Матвій 5:8).

Додаткові уривки з Писань

Псалми 32:2; Якова 3:17;
1 Петра 2:1–2, 22

ПОСИЛАННЯ:

1. Джозеф Б. Віртлін, “Without Guile,” *Ensign*, May 1988, 80, 81.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, “Приєднуйтеся до нас”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 23.
3. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 1.2.1.

Віра, сім'я,
допомога

З Писань

Малі діти не мають лукавства. Ісус сказав: “Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм,—бо таких Царство Боже! ... І Він [дітей] пригорнув, і поблагословив, на них руки поклавши” (Марк 10:14,16).

Христос також священнослужив дітям на Американському континенті після Свого розп'яття. Він наказав, щоб люди привели своїх малих дітей до Нього і “поставили їх на землю навколо Нього, й Ісус стояв посередині. ...

... [І] Він заплакав, і натовп свідчив про це, і Він узяв їхніх малих дітей, одного за другим, і благословив їх, і молився Батькові за них. ...

І коли вони подивилися, щоб побачити, вони кинули погляд до небес, і ... побачили ангелів, які спускалися з небес, нібито це було посередині вогню; і вони спустилися і оточили тих маленьких, ... і ангели священнослужили їм” (3 Нефій 17:12, 21, 24).

Поміркуйте над цим

Чого ми можемо навчитися від дітей, щоб бути без лукавства? (Див. Путівник по Писаннях, “Лукавство”.)

СИЛА ВІРИ

Ембер Барлоу Дал

Якби Небесний Батько мав позбавляти нас випробувань лише тому, що ми про це попросили, то Він позбавив би нас саме того досвіду, який уможлиблює наше спасіння.

Одного року під час навчання у коледжі я здавала тест, як раптом в мене почала боліти шия. Біль не зник, коли минуло напруження, пов'язане з тестом. Я зверталася до лікарів і фізіотерапевтів, застосовувала різні методи лікування, але біль не минав. Упродовж наступного року, намагаючись справлятися з болем, я також намагалася збільшити свою віру. Я багато молилася, вивчала Писання і просила благословення священства. Я відчувала, що якщо лише матиму достатньо віри, то буду зцілена.

Ісус Христос зцілював хворих, сліпих, кульгавих і прокажених— “згідно з [їхньою] вірою” (Матвій 9:29). Я знала, що Він має силу зцілити мене, як і багатьох інших, яких Він зцілював під час Свого земного життя. Таким чином, я дійшла висновку, що лише брак віри не дає мені зцілитися, тож я подвоїла свої зусилля. Продовжуючи фізіотерапію, я молилася і постилася, навчалася і вірила. Однак біль не минав.

Писання навчають нас, що з вірою ми можемо творити дива (див. Матвій 17:20), однак я не знаходила полегшення від цього незначного страждання. Де ж була сила моєї віри? Згодом я спокійно змирися зі своїм становищем, знайшла способи справлятися з такою недугою

і задовольнилася тим, що повною мірою досягну значення віри та зцілення в майбутньому.

Через кілька років я розмовляла з подругою, яка потерпала від дуже сильної нудоти, через яку не раз потрапляла до лікарні під час першої вагітності. Ерін хотіла мати ще одну дитину, але боялася, що їй знову доведеться пройти через ту саму недугу, що й під час першої вагітності. Вона розповідала, що постилася й молилася, і дійсно мала віру в те, що Небесний Батько не вимагатиме від неї такого вдруге.

Під час нашої розмови мені пригадався вірш: “Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я” (Псалми 46:11). Я думала про те, як сама навчалася бути спокійною серед випробувань та переконувала Ерін продовжувати вірити, але не ставити свою віру в залежність від того, чи буде вона відчувати нудоту під час наступної вагітності.

Продовжуючи вивчати принцип віри, я звернулася до проповіді Алми про віру, в якій він навчає, що “якщо ви маєте віру, ви сподіваєтесь на те, чого не видно, але що є істинним” (Алма 32:21).

ПІДНЯТИСЯ НАД ВИПРОБУВАННЯМИ

“Хіба немає мудрості в тому, що [Небесний Батько] дає нам випробування, аби ми піднімалися над ними, обов'язки, аби ми могли досягати цілей, працю, щоб зміцнювати м'язи, смутки, щоб випробувати душу? Чи не для того нас піддано спокусам, щоб перевірити нашу силу, слабкостям—щоб ми могли навчитися терпінню, смерті—щоб стати безсмертними і прославленими?”

Якби всі хворі, про яких ми молимося, зцілилися, якби всі праведні були захищені, а злочестиві знищені, вся програма Батька була б зведена нанівець, а основний принцип євангелії—свобода волі—був би знищений. Жодній людині не треба було б жити вірою”.

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985), *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол (2006), с. 16.*

Розмірковуючи над цим віршем, я зрозуміла, що віра не є тим, що я раніше думала. Віра, як навчає нас Алма, це надія на істинні принципи. Мати віру—це не означає вірити в те, що наш Небесний Батько завжди даватиме нам щось, як тільки ми про це попросимо. Мати віру в те, що Христос зцілить мою шию або що Він зробить так, аби Ерін більше не відчувала нудоти під час вагітності—це означає, що ми не маємо віри в правильні принципи. Однак ми можемо мати віру в те, що Христос має владу зцілювати, що Він не забуває про нас, що Він зміцнить нас і що ми будемо гідні вічного життя, якщо витерпимо належним чином.

Господь пообіцяв: “Що б не попросили ви з вірою, сподіваючись,

що ви одержите в ім'я Христа, ви одержите це” (Енош 1:15). Я вірю, що сила цього обіцяння лежить в пораді вірити “в ім'я Христа”. У статті Біблійного словника, присвяченій молитві, нас навчають: “Ми молимося в ім'я Христа, коли наш розум співпадає з розумом Христа і коли наші бажання співпадають з бажаннями Христа—коли Його слова перебувають в нас (Іван 15:7). Тоді ми просимо про те, що Бог може нам надати. Багато молитов залишаються без відповіді, бо вони зовсім не у Христове ім'я; вони жодним чином не є виявом Його розуму, але виходять з егоїстичного людського серця”.

Коли ми просимо з вірою про те, що відповідає волі Бога, Він дасть нам відповідно до наших

бажань. Небесний Батько знає нас, любить нас і бажає для нас всього необхідного, щоб кожен повернувся в Його присутність. А іноді це включає випробування, тривоги і труднощі (див. 1 Петра 1:7). Якби Небесний Батько мав позбавляти нас випробувань лише тому, що ми про це попросили, то Він позбавив би нас саме того досвіду, який уможливає наше спасіння. Ми повинні навчитися довіряти Божому планові для нас і підкоряти свою волю Його волі. Якщо ми підпорядковуємо свої бажання Його бажанням і визнаємо свою повну залежність від Нього, ми можемо бути гідними отримання “мети віри [нашої]—спасіння душам” (1 Петра 1:9). ■

Автор живе в штаті Орегон, США.

ДОМАШНІЙ СІМЕЙНИЙ ВЕЧІР— ВИ ЦЕ МОЖЕТЕ!

Якою б не була ваша сім'я, домашній сімейний вечір може благословляти і зміцнювати вас.

Батько приходив додому стомлений довгим робочим днем і бачив, що решта сім'ї теж бореться з почуттям невдоволення. Це вечір понеділка, і здається, що ніяк неможливо провести домашній вечір. Попросивши в молитві допомоги, батько і мама вирішують все організувати просто. Вони скликають сім'ю, співають гімн і разом моляться. Вони роздають кожному члену сім'ї по маленькій свічці, яку треба запалити, розповідаючи те, від чого вони нещодавно отримали натхнення. У затемненій кімнаті світло свічок символізує натхнення і привертає до себе увагу дітей. Коли всі поділилися свідченнями, дім наповнюється чудовим миром і спокоєм. Сім'я закінчує вечір з відчуттям вдячності за те, що вони провели домашній вечір.

Чи знаєте ви, що сімейний вечір як церковна програма існує вже протягом 100 років? У квітні 1915 року Перше Президентство дало настанову членам Церкви виділяти один вечір на тиждень для сімейної молитви, музики, вивчення євангелії, історій та заходів. (Див. с. 80, де цитується лист від Першого Президентства). Пророки продовжують нагадувати нам про важливість домашнього сімейного

вечора. “Ми не можемо дозволити собі нехтувати цією даною з небес програмою,—сказав Президент Томас С. Монсон.— Вона може принести духовне зростання кожному члену сім'ї, допомагаючи протистояти спокусам, які є скрізь”¹.

Ось кілька порад, які слід пам'ятати, проводячи домашній сімейний вечір кожного тижня:

Це стосується мене. “Домашній сімейний вечір призначається для кожного”,—сказав старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів². Усі ми—чи у шлюбі, чи одинаки, чи з дітьми, чи без дітей—можемо присвячувати час для зміцнення сім'ї та вивчення євангелії.

Я можу знайти час. Церква встановлює приклад, не признаючи на вечір понеділка ніяких церковних заходів. Ви можете показувати Господу і своїй сім'ї, що хочете приділяти час тому, що є найважливішим.

Я можу знайти, що найкраще підходить для моєї сім'ї. Якщо ваша сім'я географічно розділена, спробуйте провести “сімейний вечір в он-лайн”, щоб поговорити з членами сім'ї он-лайн або по телефону. Чи доводиться комусь працювати допізна? Проводьте “домашній

сімейний вечір у парку” біля роботи під час обідньої перерви. Розлучений тато проводив “домашній вечір через листування”, пишучи кожного понеділка листи своїм дітям, які жили далеко³. Нехай труднощі стануть катализатором більшої винахідливості.

Я можу розпочати цього тижня. Домашній сімейний вечір можна організовувати відповідно до потреб і обставин у вашому домі. Ось кілька загальних пропозицій:

- Починайте і закінчуйте молитвою.
- Використовуйте музику, у тому числі гімни та пісні Початкового товариства.
- Навчайтеся з Писань та від сучасних пророків.
- Час від часу включайте різноманітні спортивні заходи, проекти служіння і зосереджені на євангелії заходи.
- Розважайтеся! Грайте в ігри або приготуйте пригощення.
- Будьте послідовними. Якщо ви не можете проводити сімейний вечір в понеділок, знайдіть інший день, який вам підійде.

Я хочу благословень. Пророки пообіцяли, що участь у домашньому сімейному вечорі приносить великі

благословення: любов і послух у домі збільшаться. У серці молодих людей зміцниться віра. Сім'ї “здобудуть силу боротися з впливом зла та спокусами”, що оточують їх⁴.

І хоча ваш домашній сімейний вечір може і не завжди досконалий, ваші зусилля зміцнять сім'ю і благословлять її. “Кожен домашній сімейний вечір—це мазок пензля на картині наших душ,—навчав старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Може виявитися, що жодна з цих подій не буде дуже вражаючою або пам'ятною. Але так само як ... мазки

фарби доповнюють один одного та утворюють вражаючий шедевр, так і наша послідовність у виконанні, на вигляд, маленьких речей, може привести до значних духовних результатів”⁵. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Томас С. Монсон, “Незмінні істини для мінливих часів”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 19.
2. L. Tom Perry, “Therefore I Was Taught,” *Ensign*, May 1994, 38.
3. “Family Home Evening: Any Size, Any Situation,” *Ensign*, Dec. 2001, 42.
4. First Presidency, in James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–1975), 4:339.
5. Девід А. Беднар, “Бути більш старанними і турботливими вдома”, *Ліягона*, лист. 2009, сс. 19–20.

ЗРОБИТЬ ЦЕ НАЙВИЩИМ ПРІОРИТЕТОМ

“Ми радимо батькам і дітям віддавати найвищий пріоритет сімейній молитві, домашньому сімейному вечору, вивченню та навчанню євангелії і здоровим сімейним заходам. Якими б гідними і доречними не були інші вимоги чи заходи, не дозволяйте їм зайняти місце Богом призначених обов'язків, які можуть належним чином виконати лише батьки та сім'ї”.

Лист Першого Президентства від 11 лютого 1999 р.

ВІН ВОСКРЕС

Непохитна віра у Христа—ось те, чого найбільше потребує сьогодні світ.

Президент Девід О. Мак-Кей (1873–1970)

Дев'ятий Президент Церкви

Девід О. Мак-Кей народився 8 вересня 1873 р. Він був висвячений в

апостоли 9 квітня 1906 р. у віці 32 років, а 9 квітня 1951 р. був підтриманий як дев'ятий Президент Церкви. Далі наводиться уривок з його звернення на генеральній конференції у квітні 1966 р. Повністю це звернення див. в Conference Report, Apr. 1966, сс. 55–59.

Якщо диво є надприродною подією, гіпотетичну силу якого не досягнути всією людською мудрістю, то Воскресіння Ісуса Христа є найвражаючим дивом усіх часів. В ньому проглядається всемогутність Бога і безсмертя людини.

Воскресіння є дивом, однак лише в сенсі того, що воно не піддається людському осягненню й розумінню. Усім, хто приймає його як факт, воно є тільки виявом постійності/незмінності закону життя. ...

Прийміть як факт те, що Христос піднявся у Своему тілі і явився як

прославлена, воскресла істота, і ви відповісте на запитання віків: “Як помре чоловік, то чи він оживе?” (Йов 14:14).

Свідки Воскресіння

Те, що буквально Воскресіння Христа із могили було реальністю для учнів, які близько знали Його, є безперечним фактом. В їхньому розумі не було жодного сумніву. Вони були свідками факту; вони знали, бо їхні очі бачили, їхні вуха чули, їхні руки відчували тілесну присутність воскреслого Випкупителя.

Петро, головний апостол, тоді, коли одинадцяттеро зустрілися, щоб обрати одного на місце Іуди Іскаріота, сказав: “Отже, треба, щоб один із тих мужів ... був свідком Його воскресіння” (Дії 1:21–22). ...

В іншому випадку Петро проголосив перед їхніми ворогами, саме перед тими людьми, які віддали Ісуса на смерть на хресті: “Мужі ізраїльські, послухайте ви оцих слів: ... Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми!” (Дії 2:22, 32). ...

Додаткові свідки

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів стоїть заодно з Петром, Павлом, Яковом та всіма іншими першими апостолами, які прийняли Воскресіння

не тільки як буквально істинне, але і як здійснення божественної місії Христа на землі.

Через вісімнадцять століть після смерті Ісуса на хресті пророк Джозеф Сміт проголосив, що воскреслий Господь явився йому, говорячи: “Я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один з Них звернувся до мене, називаючи моє ім'я, і сказав, указуючи на іншого: *Це Мій Улюблений Син, слухай Його!*” (Джозеф Сміт—Історія 1:17). ...

Якби свідчення Джозефа Сміта було єдиним з тих, що він мав, то було б воно, як Христос сказав про Своє свідчення, коли говорив про Себе, даремним; але Ісус мав Боже свідчення і свідчення апостолів. І Джозеф Сміт мав ще інших свідків, [які] підтверджували [його] свідчення, істинність якого стала відомою завдяки тому, що їм явився ангел Мороній. ...

... Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів [також] проголошує про це славетне видіння пророка Джозефа Сміта:

“І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: *Що Він живе!*” (УЗ 76:22). ...

У світі таких бездоганних свідчень, даних давніми пророками,

ЖИВИЙ ХРИСТОС

Прочитайте свідчення про Ісуса Христа, яке дають сучасні апостоли і пророки в *Ліягоні*, квіт. 2000, сс. 2–3.

чи навіть як унікальну досконалу людину. Чоловік з Галілеї є—не образно, а *буквально*—Синоном живого Бога. ...

Справді народитися знову

Жодна людина не може щиро вирішити застосувати у своєму щоденному житті вчення Ісуса з Назарета, не відчуючи зміни у всьому своєму естві. Фраза “народитися знову” має більш глибоке значення, ніж те, що багато людей надають їй. ... Щаслива та людина, яка справді відчула надихаючу, перетворюючу силу, що приходить завдяки цій близькості до Спасителя, цій спорідненості з живим Христом. Я дякую за те, що знаю: Христос—мій Викупитель. ...

Послання про Воскресіння... є самим втішним, самим славетним з усіх, що будь-коли давалися людині, бо коли смерть забирає від нас дорогу людину, наше сумуюче серце заспокоюється надією і божественним запевненням, вираженим у словах: “Нема Його тут,—бо воскрес” [див. Матвій 28:6; Марк 16:6].

Усією своєю душею я знаю, що Ісус Христос подолав смерть, і тому що наш Викупитель живий, будемо жити й ми. ■

Підзаголовки змінено; використання великої літери та пунктуацію узгоджено із сучасним правописом.

—свідчень, даних через кілька років після самої цієї події,—у світлі того найдивовижнішого одкровення, даного в цю добу про живого Христа, здається, насправді, важко зрозуміти, як люди все ще можуть відкидати Його і можуть сумніватися у безсмерті людини.

Що нам потрібно сьогодні

Непохитна віра у Христа—ось те, чого найбільше потребує сьогодні світ. Це більше, ніж просто почуття. Це сила, яка переходить в дію, і

повинна бути в житті людини самою основною з усіх рушійних сил. ...

Якби люди тільки “виконували Його волю”, а не безнадійно дивилися в темну й похмуру могилу, то вони звели б свої погляди до неба і знали, що Христос воскрес! ...

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів проголошує всьому світу, що Христос—Син Божий, Викупитель світу! Жодного справжнього послідовника не задовольнить прийняти Його як великого реформатора, ідеального вчителя

ДУХОВНИЙ ВПЛИВ

“Ми закликаємо жінок Церкви разом стояти за праведність... Я вбачаю в цьому єдину яскраву надію для світу”. —Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008)

ЖІНОК

Чи знаємо ми потужність своєї духовної сили?

Старла Аверкемп Батлер

Багато чудових, смиренних жінок у Церкві віддано служать, навіть не усвідомлюючи далекосяжного впливу їхнього життя, яке є взірцем земного служіння, а також спадком духовної сили. Однією з таких жінок є моя бабуся, Шері Петерсен. Вона вірно служила у скромних покликаннях усе своє життя. Якби ви запитали її, то вона сказала б, що не має багато талантів, якими може похвалитися перед світом. Однак, коли я почала вивчати її життя, то зрозуміла, який великий вплив справила на мене її духовна сила.

Батьки Шері перестали ходити до Церкви і розлучилися, коли вона була ще дуже маленькою, тож вона зростала з матір'ю, Флоренс, яка завжди працювала. Флоренс у своєму дитинстві отримувала навіть ще менше уваги, оскільки виховувалася в інтернаті, в той час як її мати Джорджія жила мирським життям. Попри труднощі в дитячі роки Шері залишалася активною в євангелії та вірно відвідувала церкву з сім'єю своєї прабабусі або з друзями. Вона бачила в їхніх сім'ях те, що хотіла мати у своїй. Вона не знала, якою саме має бути сім'я, але вона знала, якою вона не має бути, тож вирішила, що її майбутня сім'я буде іншою.

Чоловік Шері—мій дідусь Делл—якось сказав мені: “Щоб отримати свідчення, ти маєш його хотіти. Шері завжди хотіла мати свідчення”. Хоча перші роки їхнього шлюбу були нелегкими, вони вирішили мати міцну сім'ю. Протягом першого року подружнього життя вони були менш активними через графік роботи Делла, однак покликання служити в Початковому товаристві спонукало Шері почати ходити до церкви, а невдовзі й Делл приєднався до неї, отримавши покликання порадирика у кворумі дияконів. З того часу вони обоє були активними і сильними в Церкві. Те, що Шері хотіла служити і мати міцну сім'ю, допомогло моїй мамі стати сильною

ДІТКИ БОЖЕСТВА ХУДОЖНИК КЕТЛІН ПЕТЕРСОН, КОПИВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

жінкою, а приклад моєї мами допоміг мені визначитися у житті, особливо зараз, коли я започатковую власну сім'ю.

Як жінки ми можемо мати глибокий духовний вплив на життя людей, що нас оточують. Дійсно, Джозеф Сміт навчав, що наша роль—не тільки допомагати бідним, але і спасати душі¹. Ісус Христос покликав жінок Своєї Церкви стати Його послідовницями й бути духовно міцними. Наша духовна сила та вплив мають величезне значення в просуванні роботи спасіння, і нам потрібно шукати можливості духовно зміцнювати людей навколо нас. Якщо ми так робимо, тоді вплив нашої віри і праведності буде тривалішим, ніж ми можемо уявити.

Покликані стати Його послідовницями

Старійшина Джеймс Е. Талмейдж (1862–1933), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, писав: “Найбільшим у світі захисником жінок і жіноцтва є Ісус Христос”². Подумайте, наприклад, чого Він навчав двох своїх послідовниць у Новому Завіті—сестер Марію та Марту. У книзі *Дочки в Моєму царстві* пояснюється: “У розділі Лука 10 міститься розповідь про Марту, що приймала Ісуса в своєму домі. Вона служила Йому, турбуючись про Його фізичні потреби, а Марія сіла біля ніг Учителя й уважно слухала Його вчення.

У вік, коли від жінок, в основному, очікувалося тільки надання мирського служіння, Спаситель навчав Марту і Марію, що жінки можуть також і духовно брати участь в Його роботі. Він запропонував їм стати Його послідовницями і брати участь у спасінні, “обрати найкращу частку”, яка ніколи не відбереться від них”³.

Подібно до Марти ми іноді помилково вважаємо, що головна роль жінки—надавати мирське служіння, як, наприклад, готувати їжу, шити і прибирати за іншими.

Чотири покоління: Елізабет (зліва), тримає свою онуку Флоренс. Анні (в центрі) прийшла до Юти зі своїми батьками і є матір'ю Елізабет. Джорджія (справа) є дочкою Елізабет, але Джорджія разом з дочкою Флоренс відійшла від Церкви. Саме сповнена віри Елізабет допомогла своїй правнучці Шері та нащадкам Шері повернутися до євангелії.

Таке служіння є цінною і важливою жертвою; однак навіть більше ніж сестер, які вміють шити й готувати, Господь потребує жінок духовної сили, чия віра, праведність і милосердя сьятимуть впродовж усього їхнього життя. Він знає, що всі ми можемо так багато запропонувати. Ісус закликає *всіх* нас розвивати свою духовну силу і здатність отримувати одкровення та діяти відповідно до нього, аби допомагати в просуванні Його роботи. Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги, сказала сестрам: “Ви були послані на землю в цей розподіл часів завдяки тому, ким ви є і до якої роботи ви були підготовлені!

Незалежно від того, що Сатана буде намагатися переконати нас думати про те, ким ми є, наша справжня сутність у тому, що ми—учні Ісуса Христа!”⁴

Господь знає нас і наші обставини, і Він має роботу, яку кожна з нас має виконувати на землі. Немає сестер, які б знали надто мало або в них було надто мало талантів, щоб стати духовною силою для добра та приводити інших людей до Христа. З таким божественним потенціалом ми маємо обов'язок ставати духовними провідниками в наших домівках і громадах. Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, проголосив: “Кожна сестра у цій Церкві, яка уклала завіт з Господом, має божественні повноваження спасати душі, керувати жінками у світі, зміцнювати домівки Сіону й будувати царство Бога”⁵.

Нам не треба займати високі посади або виконувати щось надзвичайне, аби допомагати людям навколо себе робити такий вибір, що наблизить їх до Ісуса Христа. Це і є наш найважливіший обов'язок. Як найважливіші, так і найменш помітні речі, які ми робимо в житті однієї чи двох людей, навіть у колі своєї сім'ї, можуть справляти глибокий вплив.

Жінки в роботі зі спасіння

В улюбленому гімні є такі рядки: “Цю ангельську місію нам доручили, отримать цей дар мають право жінки”⁶. Ми можемо багато чого привнести в життя тих, кого любимо. Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розповів історії про те, як духовна сила двох жінок вплинула на його життя:

“Коли я був дитиною, мій батько не був членом Церкви і моя мама стала малоактивною. ... Через кілька місяців після мого 8-го дня народження бабуся Уїтгл перетнула усю країну, приїхавши до нас у гості. Бабуся переживала, що ні я, ні мій старший брат не були охрищені. Я не знаю, що вона сказала про це моїм батькам, але я знаю, що одного ранку вона повела мене і мого брата у парк і поділилася з нами своїми

“Спаситель навчав Марту і Марію, що жінки можуть також і духовно брати участь в Його роботі. Він запропонував їм стати Його послідовницями і брати участь у спасінні”.

почуттями про важливість хрищення і регулярного відвідування церковних зборів. Я не пам’ятаю, що саме вона казала, але її слова якимось чином торкнулися мого серця і невдовзі ми з братом охристися. ...

Бабуся застосовувала дуже правильне співвідношення сміливості і поваги, допомагаючи нашому батькові зрозуміти, наскільки важливо те, що він возить нас на церковні збори. Усіма прийнятними способами вона допомагала нам відчувати потребу в евангелії у нашому житті”⁷.

Другим джерелом духовної сили була дружина старійшини Скотта, Дженін. Коли вони зустрічалися, то почали обговорювати майбутнє. Дженін, яка виросла в домі з сильними місіонерськими традиціями, висловила своє бажання укласти шлюб з колишнім

місіонером у храмі. Це дуже вплинуло на старійшину Скотта, який до того не задумувався про служіння на місії. “Я пішов додому і не міг думати ні про що інше. Я не спав усю ніч. ... Після багатьох молитов я вирішив зустрітися з моїм єпископом і почати заповнювати папери для служіння на місії”⁸. Хоча завдяки Дженін старійшина Скотт отримав спрямування і необхідне спонування, однак, за його словами, “Дженін ніколи не просила мене служити на місії заради неї. Вона любила мене достатньо сильно для того, аби висловити своє переконання, а потім дати мені можливість самому працювати над вибором напрямку мого життя. Ми обоє служили на місії і пізніше були запечатані в храмі. Сміливість Дженін і її відданість своїй вірі мали величезний вплив на наше спільне життя. Я переконаний, що ми не досягли б того щастя, яким насолоджуємося, якби не

В улюбленому гімні є такі рядки: “Цю ангельську місію нам доручили, отримати цей дар мають право жінки”. Ми можемо багато чого привнести в життя тих, кого любимо.

її сильна віра у принцип першочергового служіння Господу. Вона є чудовим прикладом праведності!”⁹

Саме духовний вплив цих ангельських жінок у його житті допоміг одному юнакові—старійшині Скотту—прийняти найважливіші рішення у житті: охреститися, служити на місії та укласти храмовий шлюб.

Своїм прикладом, вчинками, словами і особистою праведністю ми можемо допомагати іншим людям робити правильний вибір. Сестра Керол М. Стівенс, перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, проголошує: “Ми—дочки завітів в Господньому царстві, і ми маємо можливість бути знаряддям у Його руках. [Ми] бер[емо] участь у роботі зі спасіння, кожен день малими і простими способами—наглядаючи, зміцнюючи, і навчаючи одна одну”¹⁰. Якщо ми покладаємося на Духа і йдемо вперед, смиренно і

широ допомагаючи оточуючим нас людям наблизитися до Христа, то отримаємо скерування у тому, що можемо зробити, і навіть силу робити це; ми відчуємо радість від того, що приводимо до Господа Його дітей.

Справляти духовний вплив

Знаючи свої обов'язки, ми, як і послідовниці Господа у давнину, можемо запитати: “Що ж ми маємо робити?” (Дії 2:37), щоб справляти духовний вплив. На нещодавній генеральній конференції сестра Бертон запропонувала сестрам уявити “можливі духовні вивіски “потрібна допомога ...”, для виконання роботи зі спасіння:

- Потрібна допомога: батьків, які б ростили дітей у світлі та істині
- Потрібна допомога: дочок ... , сестер ... тіток, ... двоюрідних сестер, бабусь і дідусів, а також справжніх друзів, щоб служити наставниками і пропонувати руки допомоги на шляху завітів
- Потрібна допомога: тих, хто прислухається до підказок Святого Духа і діє відповідно до них
- Потрібна допомога: тих, хто щодня живе за євангелією у простий і незначний спосіб
- Потрібна допомога: спеціалістів з сімейної історії і храмових працівників, щоб з'єднати сім'ї навічно
- Потрібна допомога: місіонерів і членів Церкви, щоб поширювати “добру новину”—євангелію Ісуса Христа
- Потрібна допомога: рятувальників, щоб знайти тих, хто загубив дорогу
- Потрібна допомога: тих, хто дотримується завітів, щоб стояти міцно за істину і правду
- Потрібна допомога: справжніх учнів Господа Ісуса Христа”¹¹

Немає нічого нового, але коли ми шукаємо можливо-сті брати участь у роботі спасіння, то покращимо свою здатність допомагати людям навколо себе. Старійшина Баллард сказав: “Немає у світі нічого, що було б настільки особистим, надихаючим або здатним змінити життя, як вплив праведної жінки”¹². Якщо ми розвиваємо свою духовну силу через особисту молитву і вивчення Писань, неухильний послух і вірне дотримання своїх завітів, ми будемо мати такий вплив.

Далі, ніж ми можемо бачити

Президент Бригам Янг (1801–1877) сказав: “Чи можете ви підрахувати все добро, яке здатні робити матері й дочки в Ізраїлі? Ні, це неможливо. І все добро, яке вони робитимуть, буде йти за ними крізь усі вічності”¹³.

Праведне рішення моєї прабабусі вплинуло на покоління її сім'ї більше, ніж вона могла уявити в своєму юному віці. Однак духовний вплив жінок у моїй сім'ї простягається ще далі в зворотному напрямку. Шері отримала значну духовну силу, спостерігаючи за своєю прабабусею (моєю прапрапрабабусею) Елізабет. Приклад віри і свідчення Елізабет вплинули на її правнучку Шері через два покоління неактивності, щоб відновити розірвані сімейні стосунки і повернутися до Церкви.

Коли ми стаємо духовною силою для людей навколо нас, наш вплив сягатиме далі, ніж ми здатні побачити. Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) сказав: “Ми закликаємо жінок Церкви разом стояти за праведність. Вони мають починати зі своїх власних домівок. Вони можуть навчати цьому в своїх класах. Вони можуть проголошувати це в суспільстві. ...

Я вбачаю в цьому єдину яскраву надію для світу, що крокує до самознищення”¹⁴.

Якщо ми будемо виконувати цей наказ, робота Господа буде просуватися вперед не лише у світі навколо нас, але, що найбільш важливо, і у наших сім'ях та в житті наших близьких. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 459.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 33rd ed. (1916), 475.
3. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 4.
4. Лінда К. Бертон, “Потрібні: руки і серця для прискорення роботи”, *Ліягона*, трав. 2014, сс. 122–123.
5. M. Russell Ballard, “Women of Righteousness,” *Ensign*, Apr. 2002, 70.
6. “Ми сестри в Сіоні”, *Гімни*, № 195
7. Річард Г. Скотт, “Я вам приклада дав”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 32.
8. Річард Г. Скотт, “Я вам приклада дав”, с. 33.
9. Річард Г. Скотт, “Я вам приклада дав”, с. 33.
10. Керол М. Стівенс, “У нас є велика причина радіти”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 117.
11. Лінда К. Бертон, “Потрібні: руки і серця для прискорення роботи”, с. 124.
12. М. Рассел Баллард, “Матері і дочки”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 18.
13. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 216.
14. Гордон Б. Хінклі, “Стояти міцно й непорушно”, *Всесвітні збори навчання провідників*, 10 січня 2004 р., с. 20.

БУТИ СЛАБКИМИ— НЕ ГРІХ

Венді Улріч

“**Ч**и дійсно я гідний увійти в Божий дім? Як мені бути, якщо я не досконалий?”

“Чи справді Бог може перетворити мої слабкості на силу? Я постився і молився впродовж кількох днів, щоб позбутися цієї проблеми, але нічого, здається, не змінюється”.

“На місії я жив за євангелією більш послідовно, ніж будь-коли у своєму житті, однак ніколи не знав більше про свої недоліки. Чому, коли я був таким хорошим, я іноді відчував себе таким поганим?”

Коли ми розмірковуємо над такими запитаннями, надзвичайно важливо розуміти: у той час як *гріх* невідворотно відводить нас від Бога, за іронією, *слабкість*, може вести нас до Нього.

Різниця між гріхом і слабкістю

Зазвичай ми вважаємо гріх і слабкість чорними мітками різного розміру на тканині наших душ, провинами різного ступеня тяжкості. Але в Писаннях зазначено, що за своєю суттю гріх і слабкість є різними, вони вимагають різних ліків і можуть привести до різних результатів.

Більшість з нас знайомі з гріхом, ніж ми хочемо зізнатися, але давайте розберемося: гріх—це вибір не виконувати Божі заповіді або бунт проти Світла Христа, яке є в нас. Гріх—це вибір довіряти більше Сатані, а не

Богу, і він робить нас ворогом нашому Батьку. На відміну від нас Ісус Христос був цілковито безгрішним і міг спокуювати наші гріхи. Якщо ми щиро каємося, в т.ч. змінюємо свої розум, серце і поведінку; приносимо відповідні вибачення або зізнання; відшкодуємо збитки, де це можливо; не повторюємо цього ж гріха у майбутньому, то

Обмеження і недоліки не є гріхами і не заважають нам бути чистими та гідними мати Духа.

У той час як гріх невідвотро відводить нас від Бога, за іронією, слабкість, може вести нас до Нього.

можемо мати доступ до Спокути Ісуса Христа, бути прощеними Богом і знову бути чистими.

Стати чистими необхідно, оскільки ніщо нечисте не може перебувати в Божій присутності. Але якби нашою єдиною метою було бути такими ж невинними, як ми були, залишаючи Божу присутність, то всім нам краще було б зручно лежати у своїх дитячих ліжечках до кінця нашого життя. Натомість ми прийшли на землю, щоб навчитися на досвіді відрізнати добро від зла, зростати в мудрості й умінні, жити за цінностями, які поділяємо, і набувати добродесних рис,—тобто задля прогресу, якого нам не досягнути у безпечних межах колиски.

Людська слабкість відіграє важливу роль у досягненні цих необхідних цілей земного існування. Коли Мороній переживав через те, що його слабкість у Писанні може дати привід іновірцям висміювати священне, Господь запевнив його такими словами:

“І якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. Я даю людям слабкість, щоб

ОБІЦЯННЯ СПОКУТИ

“Відновлення того, що ви не можете відновити, заживлення ран, які ви не можете заживити, поладження того, що ви зламали і не можете поладити,—для цього і є Спокута Христа. ...

Я повторюю, за винятком тих небагатьох, які прирікають себе на загибель, не існує звичок, пристрастей, проявів непокори, гріхів, відступництва, злочинів, на які б не поширювалося обіцання про цілковите прощення. Це—обіцання Спокути Христа”.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “The Pattern of Our Parentage”, *Ensign*, Nov. 1995, 19–20.

вони були покірними; і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабе стало сильним для них” (Етер 12:27; див. також 1 Коринтянам 15:42–44; 2 Коринтянам 12:7–10; 2 Нефій 3:21; і Кн. Якова 4:7).

Глибоким є підтекст цього знайомого уривка з Писань, і він пропонує нам розрізнити між собою гріх (до якого підштовхує Сатана) і слабкість (описана тут як стан, “даний” нам Богом).

Ми могли б визначити слабкість як певне обмеження в нашій мудрості, силі і святості, яке стається через нашу людську природу. Як смертні, ми були народжені безпомічними й залежними, з різними фізичними вадами

та схильностями. Ми зростали й були оточені іншими такими ж слабкими смертними, і їхнє навчання, приклад та ставлення до нас є недосконалыми і часом небезпечними. У своєму смертному, слабкому стані ми зазнаємо фізичних та емоційних недуг, голоду і виснаження. Ми відчуваємо людські емоції, наприклад, гнів, печаль і страх. У нас не вистачає мудрості, вміння, витривалості й сили. І перед нами виникають найрізноманітніші спокуси.

Ісус Христос, хоч був і безгрішним, але як і всі ми, люди, перебував у стані слабкості (див. 2 Коринтянам 13:4). Він був народжений у фізичному тілі як безпорадне маля і зростав під наглядом недосконалих опікунів. Він мав навчитися ходити, розмовляти, працювати і ладити з іншими людьми. Він був голодним і стомленим, відчував людські емоції і міг хворіти, страждати, у Нього могла виступити з тіла кров і Він міг померти. Він був “випробуван[ий] в усьому, подібно до нас, окрім гріха”, Сам піддавши

РІЗНИЦЯ МІЖ ГРІХОМ І СЛАБКІСТЮ

	Гріх	Слабкість
Визначення?	Умисна непокоря Богу	Людська обмеженість, неміч
Джерело?	Підштовхувані Сатаною	Частина нашої смертної природи
Приклади?	Свідоме порушення Божих заповідей, більша віра в Сатану, ніж в Бога	Сприйнятливність до спокуси, емоцій, втоми, фізичних та емоційних недугів, неуцтва, схильностей, травм, смерті
Ісус мав?	Ні	Так
Як ми повинні реагувати?	Покаяння	Покірність, віра в Христа і старання подолати
Як на це відповідає Бог?	Прощення	Благодать—сила, яка уможлиблює
Які дає результати?	Очищення від гріха	Набуття святості, сили

Себе випробуванням смертного життя, щоб Він міг “співчувати слабостям нашим” і допомагати нам в *наших* слабкостях або недугах (Євреям 4:15; див. також Алма 7:11–12).

Ми просто не можемо покаятися в тому, що ми слабкі,—бо сама по собі слабкість не робить нас нечистими. Ми не можемо зростати духовно доти, доки *не відкинемо* гріх, але ми не зростаємо духовно й до тих пір, поки *не приймемо* наш стан людської слабкості, ставлячись до нього зі смиренням і вірою та навчаючись завдяки своїй слабкості довіряти Богу. Коли Мороній терзався через свою слабкість у здатності писати, Господь не казав, що йому слід покаятися. Натомість Господь навчав його бути смиреним і мати віру в Христа. Якщо ми лагідні і вірні, Бог дає благодать—не прощення—як ліки від слабкості. У Біблійному словнику благодать визначається як сила від Бога, що дає нам можливість зробити те, що самі ми зробити не можемо (див. Bible Dictionary, “Grace”)—тобто відповідні божественні ліки, якими Він може “вчин[ити] так, щоб слабке стало сильним”.

Виявлення покірності і віри

Від самого нашого приєднання до Церкви нас навчали основним елементам покаяння, але як саме ми розвиваємо в собі покірність і віру? Поміркуйте над наступним:

- **Роздумуйте і моліться.** Оскільки ми слабкі, то можемо й не розпізнати, чи маємо справу з *гріхом*

(заклик до негайної і всеосяжної зміни розуму, серця й поведінки) чи зі *слабкістю* (заклик до покірності, постійних зусиль, навчання і вдосконалення). Те, як ми дивимося на це, може залежати від нашого виховання й зрілості. В одній поведінці навіть можуть виявлятися і гріх, і слабкість. Про гріх скажемо так: він справді є слабкістю, яка веде до виправдання, а не покаяння. Про слабкість скажемо так: вона є гріхом, який викликає сором, ганьбу, відчай і зневагу Божих обіцянь. Роздуми і молитва допомагають нам усвідомити відмінності між ними.

- **Розставляйте пріоритети.** Оскільки ми слабкі, то не можемо зробити всі потрібні зміни відразу. Якщо ми смиренно й віддано протистоїмо своїй людській слабкості, роблячи кілька підходів за раз, то нам поступово вдасться зменшити свою неосвіченість, набути хороших звичок у поведінці, зміцнити своє фізичне й емоційне здоров'я та витривалість, збільшити свою довіру до Господа. Бог може допомогти нам дізнатися, з чого почати.
- **Плануйте.** Оскільки ми слабкі, то щоб стати сильнішими, нам необхідно мати щось більше, ніж просто праведне бажання і сильну самодисципліну. Нам також потрібно планувати, вчитися на помилках, розробляти більш ефективні стратегії, переглядати свої плани і пробувати знову. Нам потрібна допомога з Писань, відповідних книг та інших людей. Ми починаємо з малого, радіємо

поліпшенню і робимо ризиковані кроки (навіть якщо це змушує нас відчувати себе вразливими й слабкими). Нам потрібна підтримка, щоб робити правильний вибір, навіть тоді, коли ми втомлені і в нас опускаються руки, а також нам потрібні плани, як повернутися назад на свій шлях, коли ми з нього сходимо.

- **Будьте терпеливими.** Оскільки ми слабкі, зміни можуть зайняти якийсь час. Ми не відмовляємося від своєї слабкості, так як ми відмовляємося від гріха. Смиренні учні з готовністю роблять те, що вимагається, вчаться стійкості, продовжують спроби і не здаються. Смиренність допомагає нам мати терпіння до себе й інших, хто також є слабким. Терпіння є виявом нашої віри в Господа, вдячності за Його впевненість в нас, а також довіри до Його обіцянь.

Навіть якщо ми щиро каємося в наших гріхах, отримуємо прощення і знову стаємо чистими, ми залишаємося слабкими. Ми й далі залишаємося підвладні хворобам, емоціям, незнанню, схильностям, виснаженню та спокусі. *Але обмеження і недоліки не є гріхами і не заважають нам бути чистими та гідними мати Духа.*

Від слабкості до сили

У той час як Сатана завзято старається використати нашу слабкість, щоб звабити нас на гріх, Бог може використати людську слабкість, щоб навчати, зміцнювати і благословляти нас. Однак Бог, чого б ми там

РОЗПІЗНАННЯ КОНСТРУКТИВНОГО ПОЧУТТЯ ВИНИ (СМУТОК ДЛЯ БОГА) І ПОКІРНОСТІ ЧЕРЕЗ МАРНЕ УДАВАННЯ СОРОМУ

Конструктивне почуття вини—смуток для Бога	Віра та Покірність—лагідність, схожа на Христову, у слабкості	Згубний/Руйнівний сором—марна підробка/ марне удавання
<p style="text-align: center;">Ми схильні:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Відчувати докори сумління через порушення нашого морального кодексу. • Каятися, змінювати свій розум, серце, поведінку. • Бути відкритими, визнавати свої помилки, виправлятися. • Зростати і навчатися. • Дивитися на себе як на хороших і гідних за своєю природою. • Бажати поєднати свою поведінку з нашим позитивним уявленням про себе. • Цілковито довіряти викупній силі Спокути Христа. 	<p style="text-align: center;">Ми схильні:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Відчувати спокійну впевненість і адекватну самооцінку, недоліки і все інше. • Ризикувати, щоб зростати і вносити свій вклад. • Брати на себе відповідальність за помилки, бажати ставати кращими. • Вчитися на помилках і пробувати знову. • Розвивати в собі почуття гумору та радіти життю й іншим людям. • Дивитися на власну слабкість як на те, що об'єднує нас з іншими людьми. • Бути терпеливими до слабкостей і недоліків інших людей. • Зміцнюватися у впевненості, що Бог любить і допомагає нам. 	<p style="text-align: center;">Ми схильні:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Відчувати себе недостойними, перебувати у відчаї. • Намагатися приховати свої слабкості від інших. • Боятися бути викритими. • Звинувачувати у проблемах когось іншого. • Уникати ризиків, вбачати в невдачах приниження. • Змагатися з іншими і порівнювати себе з ними. • Оборонятися і ставати впертими або безликими. • Бути саркастичними або надто серйозними. • Надто перейматися своїми невдачами або перевагами. • Боятися від Бога неприйняття або огиди.

не очікували або на що б ми так на сподівалися, не завжди робить так, щоб “слабке стало сильним” для нас, зменшуючи для цього нашу слабкість. Коли апостол Павло неодноразово молився, щоб Бог забрав з його “тіла колючку”, яку Сатана використовував, щоб завдати йому ударів, Бог Павлу відповів так: “Досить тобі Моєї благодаті,—бо сила Моя здійснюється в немочі” (2 Коринтянам 12:7, 9).

Існує багато способів, в які Господь робить, “щоб слабке стало сильним”. І хоч Він може усунути слабкість завдяки вражаючому лікуванню, на яке ми сподіваємося, я з власного досвіду знаю, що це трапляється рідко. Наприклад, я не бачу ніяких доказів того, що після широко відомого вірша в Етер 12 Бог усунув слабкість Моронія в здатності писати. Бог також може зробити слабке сильним, допомагаючи нам працювати над нашими слабкостями, набувати належного почуття гумору стосовно них або належного бачення слабкостей і з часом, поступово, їх позбутися. Крім того, сильні й слабкі сторони часто пов'язані (наприклад, сильна сторона—бути наполегливими і слабка сторона—бути впертими); ми можемо навчитися цінувати сильну сторону і стримувати слабку, яка є з нею.

Існує ще й інший, більш могутній, спосіб, в який Бог робить слабке сильним для нас. Господь каже Моронію в Етер 12:37: “І тому, що ти бачив свою слабкість, тебе буде зроблено настільки сильним, що будеш ти сидіти на місці, яке Я приготував в оселях Мого Батька”.

Тут Бог пропонує змінити не слабкість Моронія, а змінитися Моронію. Борючись зі своєю людською слабкістю, Мороній—і ми—можемо навчитися милосердю, співчуттю, лагідності, терпінню, сміливості, довготерпінню, мудрості, витривалості, прощенню, відновленню сил, вдячності, творчості і ще безлічі інших чеснот, які роблять нас більш схожими на нашого Небесного Батька. Заради шліфування саме цих якостей ми прийшли на землю—цих якостей, подібних до Христових, завдяки яким ми підготуємося до осель, що чекають на нас у височині.

Ніде Божа любов, мудрість і викупна сила не виявлялися очевидніше, ніж в Його здатності перетворити нашу боротьбу з людською слабкістю на благочестиві чесноти і достоїнства, які роблять нас більш схожими на Нього. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Старійшина
В. Крістофер
Уедделл
Сімдесятник

ЧИСТА. ПОБОЖНІСТЬ

Самовіддане служіння, яке полягає в тому, щоб забути про себе, надавати допомогу нужденним та присвятити своє життя служінню іншим людям, завжди було характерною ознакою послідовників Ісуса Христа.

У Євангелії від Матвія, в 11 розділі, Спаситель викладає нам важливий урок за допомогою того, чого Він *не* сказав, відповідаючи на запитання учнів Івана Христителя:

“Прочувши ж Іван у в’язниці про дії Христові, послав через учнів своїх, щоб Його запитати: “Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?”

Ісус же промовив у відповідь їм: “Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви чуєте й бачите:

сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чують глухі, і померлі встають, а “вбогим звіщається Добра Новина” (Матвій 11:2–5).

Замість того, щоб дати короткий виклад вчення про те, що Він дійсно “Той, Хто має прийти”, Спаситель відповів саме так, як Він відповів—Своїм прикладом служіння.

На квітневій генеральній конференції 2014 року старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, нагадав нам: “Найкращий спосіб служити нашому Батькові Небесному—це праведно впливати на інших і служити їм. Найкращим прикладом серед усіх людей, які будь-коли жили на цій землі, є наш Спаситель, Ісус Христос”¹.

Самовіддане служіння, яке полягає в тому щоб забути про себе, надавати допомогу нужденним та присвятити своє життя служінню іншим людям, завжди було характерною ознакою послідовників Ісуса Христа. Цар Веніямин навчав за більш ніж 100 років до народження Спасителя: “Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

Яків нагадує нам, що важливим аспектом “чистої побожності” є наше служіння іншим людям: “зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх” (Якова 1:27). “Чиста побожність”—це більше ніж проголошення вірувань. Це—вияв вірувань.

Любіть своїх попутників

У середині липня 1984 року, лише через кілька тижнів після укладення шлюбу з моєю дружиною Керол у Лос-Анджелеському храмі в Каліфорнії, ми були на шляху до Юти, де я мав почати кар’єру, а Керол закінчувати освіту в коледжі. Ми їхали в різних автомобілях. Цими двома машинами ми перевозили все своє майно.

На півдорозі до місця нашого призначення Керол порівнялася з моїм автомобілем і почала робити знаки

руками. Це було ще до того, як з'явилися мобільні телефони, смартфони, текстові повідомлення і Twitter. Побачивши вираз її обличчя у вікні автомобіля, я зрозумів, що вона не дуже добре себе почуває. Вона сказала, що може продовжувати подорож, але я був стурбований станом своєї молодшої дружини.

Коли ми підїхали до маленького містечка Бівер у Юті, вона знову порівнялася зі мною, і я вже не сумнівався, що їй необхідна зупинка. Вона була хвора і не могла продовжувати подорож. У нас було два автомобіля, наповнених одягом і весільними подарунками, але, на жаль, у нас було мало грошей. Номер в готелі не входив у наш бюджет. Я не знав, що робити.

Ніхто з нас раніше не був у Бівері, тож навіть не розуміючи, що я шукаю, ми кружляли містом кілька хвилин, поки я не побачив парк. Ми підїхали до паркувального майданчика і знайшли дерево із затінком, де я розстелив ковдру, щоб Керол могла відпочити.

Через кілька хвилин на майже порожній паркувальний майданчик вїхала ще одна машина і стала біля наших двох автівок. З автомобіля вийшла жінка віку моєї мами і запитала, чи у нас все гаразд і чи не може вона чимось допомогти. Вона сказала, що помітила нас, коли проїжджала повз нас, і відчула, що має зупинитися. Коли ми пояснили нашу ситуацію, жінка відразу ж запросила нас поїхати до неї додому, де ми могли залишатися стільки, скільки буде потрібно.

Невдовзі ми опинилися на зручному ліжку в прохолодній спальні цокольної частини її дому. Як тільки ми розмістилися, ця чудова сестра сказала, що у неї є кілька невідкладних справ і що ми залишимося самі на кілька годин. Вона сказала, що якщо ми зголодіємо, то можемо їсти все, що знайдемо на кухні, а якщо поїдемо раніше, ніж вона повернеться додому, то нам треба буде закрити вхідні двері.

Після того як Керол поспала, їй стало краще, і ми продовжили нашу подорож, так і не відвідавши кухню. Коли ми вирушали, та добра жінка ще не повернулася додому. На жаль, ми не записали адресу і так ніколи належним чином не віддячили ту добру самарянку, яка зупинилася на шляху й відкрила двері свого дому незнайомцям, що потрапили у біду.

Коли я думаю про цей випадок, мені спадають на думку слова Президента Томаса С. Монсона, який є втіленням настанови Спасителя “іди,—й роби так і ти”

(див. Лука 10:37): “Ми не можемо по-справжньому любити Бога, якщо не любимо тих, з ким разом долаємо земний шлях”².

Кожного разу, коли ми зустрічаємося з “попутниками”—на дорозі чи вдома, на гральному майданчику чи у школі, на роботі чи у церкві—якщо ми шукаємо, дивимося і діємо, то станемо більше схожими на Спасителя, благословляючи і служачи на шляху.

Шукати

Старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав:

“На відміну від нашого дорогоцінного Спасителя, ми безсумнівно не можемо викупити гріхи всіх людей! Більше того, ми звичайно ж не здатні понести всі земні хвороби, недуги і болі (див. Алма 7:11–12).

Однак на своєму, меншому рівні, відповідно до запрошення Ісуса, ми дійсно можемо намагатися ставати “такими самими, як [Він] є” (3 Нефій 27:27)”³.

Якщо ми прагнемо ставати такими, як Він, маючи шире бажання благословляти “своїх попутників”, то будемо мати можливості забути себе і надихати інших. Частенько ці можливості можуть завдавати незручностей, таким чином перевіряючи, наскільки в дійсності ми бажано бути більше схожими на Господаря, Якому було зручно здійснити найвеличніше служіння—Його нескінченну Спокуту. “Проте,—казав Він,—слава нехай буде Батькові, і Я скуштував і закінчив Свої приготування для дітей людських” (УЗ 19:19).

Щиро прагнучи бути більше подібними до Спасителя, ми зможемо бачити те, що інакше не побачили б. Наша добра самарянка вела такий спосіб життя, що дозволяв мати поруч Духа, тож вона відгукнулася на спонукання підійти до незнайомця, який потребував допомоги.

Дивитися

Дивитися духовними очима означає бачити речі так, як вони дійсно є, і розпізнавати потреби, які ми іншим чином не помітили б. У притчі про овець і козлів ні “благословенні”, ні “прокляті” не розпізнали Спасителя в тих, що голодували, прагли, і були роздрані чи у в'язниці. Вони відреагували на свою винагороду словами: “Коли то Тебе ми бачили?” (Див. Матвій 25:34–44).

Лише ті, хто дивилися духовними очима, розпізнавали потреби, діяли і благословляли страждених. Наша добра самарянка зрозуміла потреби, оскільки дивилася духовними очима.

Діяти

Ми можемо бачити потреби навколо нас, але не вважати себе здатними, щоб відреагувати них, вважаючи, що запропонованого нами буде недостатньо. Якщо ми бажаємо стати такими, як Він, і якщо ми дивимося на потреби наших попутників духовними очима, то повинні довіряти, що Господь може діяти через нас, а потім ми самі повинні діяти.

Входячи до храму, Петро та Іван побачили чоловіка, “що кривий був з утроби своєї матері”, який попросив у них милостиню (див. Дії 3:1–3). Відповідь Петра—це приклад і запрошення для кожного з нас:

“Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім’я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи! І, узявши його за правицю, він підвів його” (Дії 3:6–7).

Ми можемо діяти, запропонувавши свій час і таланти, добре слово або міцну спину. Коли ми шукаємо і бачимо, то опинимося в обставинах та ситуаціях, де зможемо діяти і благословляти. Наша добра самарянка діяла. Вона запросила нас у свій дім і дала те, що мала.

По суті, вона сказала: “Що я маю, даю тобі”. Це було саме те, що було потрібно нам.

Президент Монсон навчав цього самому принципу:

“Кожен з нас, хто подорожує земним життям, пройде свою дорогу до Єрихону. Який досвід ви здобудете? Який досвід здобуду я? Чи я не помічу того, хто потрапив до рук розбійників і потребує моєї допомоги? А ви?

Чи буду я серед тих, хто бачить пораненого і чує його благання, однак переходить на іншу сторону дороги? А ви?

А може я буду тим, хто бачить, чує, зупиняється і допомагає? А ви?

Ісус закликає нас: “Іди і роби так само”. Якщо ми дослухаємося до цього наказу, то перед нами відкривається вічна перспектива, радісний краєвид, ні з чим незрівняний і неперевершений”⁴.

У міру того як ми більше стаємо схожими на Спасителя, шукаючи, бачачи і діючи, ми пізнаємо істинність слів царя Веніямина: “Коли ви служите вашим ближнім, ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17). ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Річард Г. Скотт, “Я вам прикладаю дав”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 35.
2. Томас С. Монсон, “Любов—сама суть євангелії”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 91.
3. Neal A. Maxwell, “Apply the Atoning Blood of Christ,” *Ensign*, Nov. 1997, 22.
4. Thomas S. Monson, “Your Jericho Road,” *Ensign*, May 1977, 71.

ЩИРО ШУКАЙТЕ

ДИВІТЬСЯ ДУХОВНИМИ ОЧИМА

ДІЙТЕ І БЛАГОСЛОВЛЯЙТЕ

함께 합소서
Need That Every Hour

신소프신
우쿠슬하

없기되소

“Моє спасіння— Ти”

Коли ми вже не знали, чого ще могли б навчати, мій напарник запропонував, щоб ми заспівали цей гімн.

Джонатан Х. Вестовер

Одного приємного недільного дня у післяобідню пору під час моєї місії в Балсані, Корея, ми з напарником попрощалися з членами Церкви після зборів і збиралися вже йти проповідувати, коли провідник місіонерської роботи приходу представив нам 12-річного хлопця, Конга Санг-Гуна. У той день він відвідав Церкву і захотів більше дізнатися про євангелію.

Звичайно ж, ми були дуже раді можливості навчати його, однак мене трохи хвилювало, як навчати таку молоду людину. Ми вирішили, що маємо отримати дозвіл від його батьків, тому я подзвонив додому до Конга Санг-Гуна і коротко поговорив з його мамою, Пак Мі-Юнг. Я був приємно здивований, коли вона сказала, що рада бажанню свого сина відвідувати церкву і що вона була б щаслива, якщо ми прийдемо до них, щоб навчати його.

Неподівані зацікавлені Церквою

Наступного вечора ми вже були в домі цього хлопця, готові навчати. Ми були приємно здивовані, дізнавшись, що Пак Мі-Юнг хотіла, аби ми навчали також і її дочку, Конг Су-Їн. А оскільки ми були незнайомцями в її домі, то Пак Мі-Юнг захотіла бути з нами на уроках. Ми, звичайно ж, були щасливі навчати всіх охочих слухати.

Після їхнього пригосщення ми сіли разом і почали розмову. Замість того, щоб приступити зразу ж до уроку, Пак Мі-Юнг висловила бажання дізнатися більше про нас і розказати нам про обставини її сім'ї. Вона розповіла нам про нещодавні випробування й труднощі, через які їм доводиться проходити, в т.ч. і про недавню боротьбу її сина з раком. Він успішно пройшов курс променевої терапії, і хвороба тепер була на стадії ремісії, але лікарі попередили, що вона може знову повернутися в будь-який час. Через це сім'ї довелося піти на великі жертви. Вони були з робітничого класу, батько повинен був працювати надзвичайно багато, аби вони мали хоч дах над головою та їжу на столі.

Я був дуже вражений і засмучений тим, що в них у житті були такі випробування. У них було нелегке життя, але близькість в цій сім'ї була набагато помітнішою, ніж я бачив у будь-якій іншій сім'ї, яку зустрів у Кореї, а про близькість в сім'ї багато говорять в орієнтованих на сім'ю суспільствах, подібних до корейського. Того вечора ми залишили їхній дім, більше дізнавшись про цю особливу сім'ю й отримавши можливість ділитися з ними євангельськими посланнями.

Ми з напарником приходили до них ще кілька разів того тижня, щоб навчати, і кожного разу відчували ту

ж теплоту і великодушність. Коли всі теми було обговорено, обоє дітей палко захотіли приєднатися до Церкви. Однак мати не поділяла їхнього захоплення. Хоч вчення, якими ми ділилися, знаходили в неї відгук і вона сподівалася, що вони істинні, але вона не відчувала, що зможе дати обіцяння, які вимагаються, щоб приєднатися до Церкви і виконувати їх. Вона також не відчувала, що буде правильним для неї охреститися без свого чоловіка, з яким ми все ще не зустрілися. Проте у неї було велике бажання й далі зустрічатися з нами, а також вона хотіла разом зі своїми дітьми відвідувати церкву.

Наприкінці другого тижня, коли ми продовжували навчати в її домі, ми зустрілися з її чоловіком Конг Кук-Воном—смирною, люб'язною і великодушною людиною. Він приєднався до нас при навчанні кількох останніх бесід і відразу ж повірив усьому, чого ми навчали, включно з ученнями, які часто інші люди вважають складними, наприклад, десятина і Слово мудрості. Незважаючи на свою майже нужденну ситуацію, вони почали платити десятину. Єдиною перешкодою було лише те, що батько повинен був працювати в неділю. Він кожної неділі працював у Сеульському міжнародному аеропорті, тому не мав змоги відвідувати Церкву з рештою своєї сім'ї. Незважаючи на його робочий графік, він та його дружина все зробили, щоб прийти на хрищення своїх дітей наступної неділі.

Після хрищення дітей ми продовжували часто зустрічатися в домі цієї сім'ї. Ми провели домашній сімейний вечір, читали для них уривки з Писань, ділилися надихаючим досвідом, а також познайомили їх з членами приходу. Однак батьки, незважаючи на набуття ними євангельського досвіду, не наближалися до свого хрищення.

А тим часом мого напарника перевели, а мій новий напарник прибув на місію прямо з Центру підготовки місіонерів. Він був сповнений віри, енергії та захоплення, і, чесно кажучи, мені бувало іноді важко встигати за ним. Після кількох зустрічей з Конг Кук-Воном

У кімнаті сильно відчувалась присутність Духа, коли ми доспівали останній куплет. Пак Мі-Юнг глянула мені прямо в очі і сказала: "Мені треба охреститися".

і Пак Мі-Юнг мій напарник підійшов до мене і спитав, чи я з моїм попереднім напарником постилися за них. Ми не постилися. Дійсно, про це у мене навіть і думки не виникало. Тому ми зустрілися з цією сім'єю і запропонували попоститися. Я був так вражений, коли дізнався, що вони вже періодично самі постилися і за здоров'я їхнього сина, і за зміну в робочому графіку, яка би дозволила Конг Кук-Вону відвідувати церкву. Після того як ми з напарником приєдналися до них у пости, на наші молитви прийшла відповідь і робочий графік Конг Кук-Вона було змінено. Але Пак Мі-Юнг і надалі твердо відмовлялася охреститися.

Натхненна ідея

І тоді до мого напарника прийшла ще одна блискуча ідея. Він витяг свій кишеньковий збірник гімнів і спитав, чи можемо ми поспівати їм. Бувало, ми й раніше співали разом, але я ніколи не бачив, щоб Пак Мі-Юнг співала з нами, а тому просто вирішив, що вона не любить співати або відчуває себе незручно, бо пісні їй були незнайомі. Мій напарник спитав її, чи є в неї улюблений гімн, і, на мій подив, вона голосом, який затремтів, відповіла, що з дитинства її улюблений гімн—“Мое спасіння—Ти” (*Гімни*, с. 45). Ми почали співати на чотири голоси, батько співав мелодію, мати співала альтом, мій напарник тенором, а я басом.

У кімнаті сильно відчувалась присутність Духа. Коли ми співали третій куплет, її переповнили емоції і вона втратила голос, коли ми продовжували:

*Мое спасіння—Ти,
В моїх журбах.
Без Тебе не пройти
Життєвий шлях.
До Тебе серце лине
Щохвилини, Боже!
Почуй мої благання,
Молю Тебе!*

Коли ми доспівали четвертий, останній куплет, вона схлипувала. Чоловік намагався заспокоїти її, і зрештою вона змогла опанувати себе. Вона глянула мені прямо в очі і сказала: “Мені треба охреститися”.

Христильна служба для Конга Кук-Вона і Пак Мі-Юнг, яка проводилася в неділю після обіду, була однією з найдуховніших на моїй місії. Їхні діти взяли участь в програмі, прийшло багато місцевих членів Церкви, щоб

виявити підтримку цій тільки-но наверненій сім’ї в їхньому приході. Ми з напарником виконали особливий музичний номер—заспівали гімн “Мое спасіння—Ти”.

Настав час мені завершити свою місію і повернутися додому. Після одного року навчання в коледжі я повернувся до Кореї на літнє стажування і кожні вихідні я старався відвідати багатьох своїх особливих друзів та сім’ї, з якими зустрівся на своїй місії. Через кілька тижнів я повернувся у Балсан і зустрівся з особливою для мене сім’єю. Прийшовши до них, я помітив, що когось не було—їхнього сина. Зі сльозами на очах Пак Мі-Юнг відразу ж повідомила мені новину: до їхнього сина знову повернувся рак і він, 14-річний, не зміг його подолати.

Коли я спробував висловити своє співчуття, а також справитися з болем, який відчув, Конг Кук-Вонг запевнив мене, що все буде добре. Вони любили евангелію, з вірою відвідували Церкву й очікували того дня, коли їхня сім’я зможе запечататися разом на вічність у Сеульському Корейському храмі. Незважаючи на біль, що країв їм серце, сім’я знала, що вони знову побачать Конг Сунг-Гуна і будуть знову разом. Пак Мі-Юнг також сказала мені, що спів кожного дня гімнів допомагав їй знайти силу, щоб подолати горе і відчути мир, який приносив з собою Дух.

Залишаючи того вечора їхній дім, я знову згадав слова з улюбленого гімну Пак Мі-Юнг. Я вдячний Небесному Батьку за те, що Він благословив цю сім’ю миром після смерті Конг Сунг-Гуна, і особливо я вдячний за роль, яку відіграв Дух в наверненні Пак Мі-Юнг, Який дав змогу цій сім’ї бути гідними для вічних благословень храму. ■
Автор живе в штаті Юта, США.

ГІМНИ ЗАСПОКОЮЮТЬ У ЖАЛОБІ

“Деякі з найвеличніших проповідей виголошуються саме через спів гімнів. Гімни спонукають нас до покаяння і добрих справ, зміцнюють свідчення і віру, заспокоюють стомлених, втішають тих, хто плаче, і надихають нас терпіти до кінця”.

*“Передмова Першого
Президентства”,
Гімни, ix.*

Президент
Бойд К. Пекер
Президент
Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Спасителева безкорислива і священна жертва

*Господь завжди поруч. Він пройшов
страждання і сплатив покарання, якщо
ви тільки готові прийняти Його
своїм Викупителем.*

Усі ми живемо за рахунок духовного кредиту. Так чи інакше рахунок зростає і зростає. Якщо ви сплачуєте його регулярно, то вам немає чого хвилюватися. Невдовзі ви ставатимете більш дисциплінованими і знатимете, що попереду чекає день розплати. Навчіться регулярно сплачувати по своїх духовних рахунках, не накопичуючи відсотки і штрафні санкції.

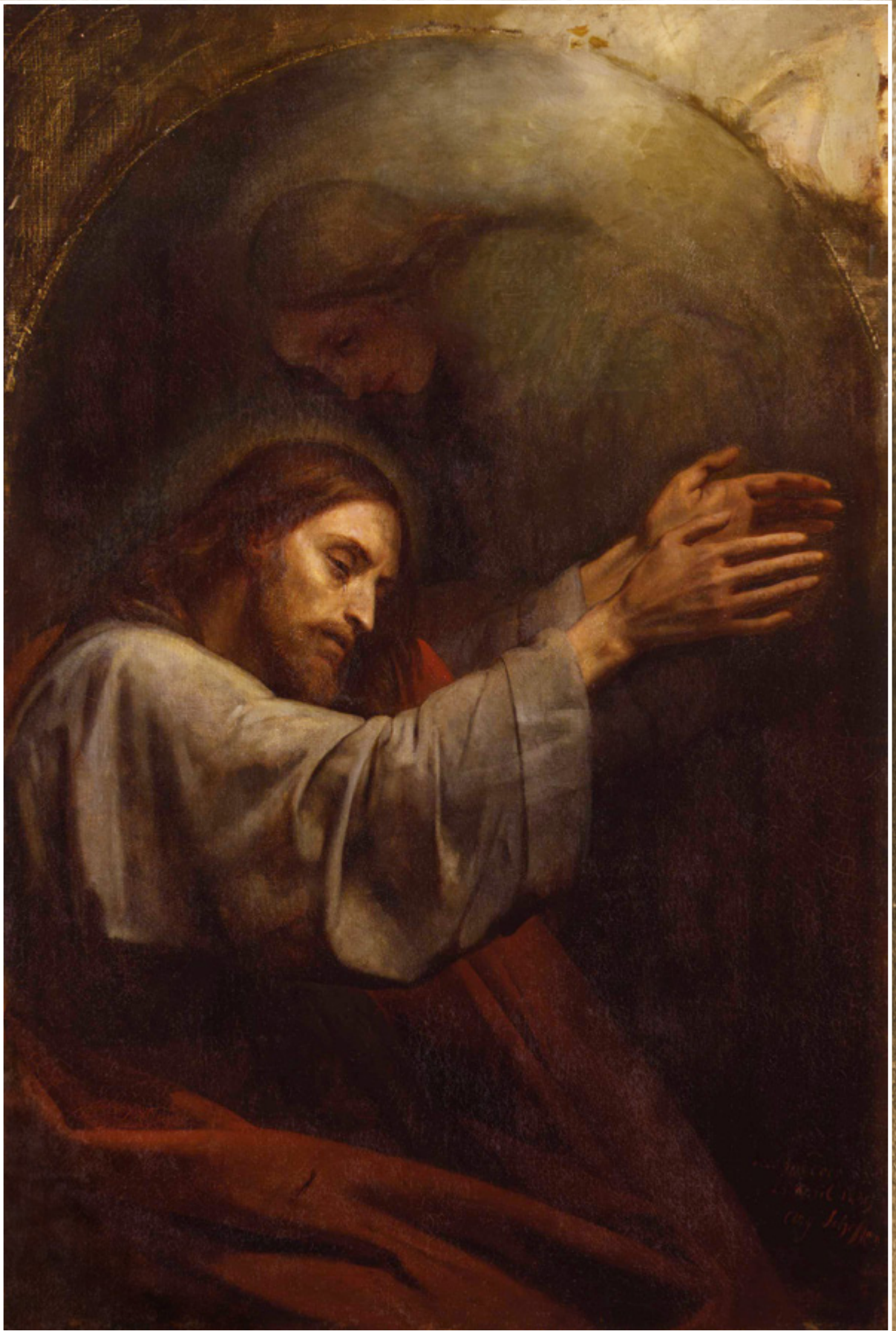
Оскільки ви проходите перевірку, очікується, що ви припуститесь кількох помилок. Я припускаю, що ви зробили у своєму житті щось таке, про що

жалкуєте, щось дуже погане, за що навіть не можете попросити вибачення, тож ви несете тягар. Настав час скористатися словом *вина*, яке можна порівняти з плямою від водостійкого чорнила, яку важко видалити. Пасинком вина є розчарування, жалкування за втраченими

благословеннями й можливостями.

Якщо ви боретеся з почуттям вина, ви подібні до народу з Книги Мормона, про який пророк сказав: “Через їхні беззаконня церква почала вироджуватися; і вони піддалися зневірі в духові пророцтва і духові одкровення; і вироки Бога дивилися їм прямо в обличчя” (Геламан 4:23).

Ми часто намагаємося подолати почуття вини, кажучи одне одному і самим собі, що це не має значення. Але якимось чином, глибоко всередині, ми цьому не віримо. І ми не віримо собі, коли це кажемо, бо ми знаємо краще. Це має значення!

Пророки завжди навчали покаятися. Алма казав: “І знайте, Він прийде, щоб викупити тих, хто буде хрищений на покаятися, через віру в Його ім’я” (Алма 9:27).

Алма прямо казав своєму бунтівному синові: “Тож покаятися не могло прийти до людей, якби не було покарання, яке також було вічним, як і життя душі має бути,—приєднана протилежність до плану щастя” (Алма 42:16).

Є дві головні мети земного життя. Перша—отримати тіло, яке може, за нашим бажанням, стати очищеним, піднесеним і жити вічно. Друга мета—бути випробуваними. Під час випробування ми неодмінно будемо помилятися. Але ми можемо навчатися на своїх помилках. “А як кажемо, що ми не згрішили, то чинимо з Нього неправдомовця, і слова Його нема в нас!” (1 Івана 1:10).

Можливо, ви відчуваєте свою фізичну й розумову недосконалість, вас непокоїть чи гнітить тягар якогось духовного рахунку з позначкою “прострочений”. Коли в моменти спокійного розмірковування наодинці (яких багато з нас намагаються уникнути), ви щиро поглянете правді у вічі, то чи не знайдуться там якісь недоведені до кінця справи, що непокоять вас? Чи є щось на вашій совісті? Чи винні ви, тією чи іншою мірою, в чому-небудь незначному чи серйозному?

Надто часто ми отримуємо листи від тих, хто припустився трагічних помилок і страждає від тягарів. Вони благають: “Чи можу я коли-небудь отримати прощення? Чи зможу я колись змінитися?” Відповідь: так!

Павло навчав коринтян: “Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її” (1 Коринтянам 10:13).

Євангелія навчає, що полегшення від страждань і вини можна заслужити шляхом покаятися. За винятком тих небагатьох, дуже небагатьох, яких призначено до загибелі після того, як вони, пізнавши повноту, зреклися її, немає такої звички, ні схильності, ні бунту, ні провини, ні образи—великих чи малих,—які позбавляють обіцяння повного прощення. Що б не сталося з вами у житті, Господь підготував шлях повернення, якщо ви будете прислухатися до спонукань Святого Духа.

Дехто відчуває непереборне спонукання, спокусу, яка постійно крутиться в думках, яка може стати звичкою, а потім згубною звичкою. Ми відчуваємо схильність до певної провини і гріха та виправдовуємо себе, кажучи, що на нас немає вини, бо ми такими народилися. Ми потрапляємо в пастку, а потім приходять біль і муки, які може зцілити лише Спаситель. Ви маєте силу зупинитися і бути викупленими.

Наступ Сатани на сім’ю

Президент Меріон Г. Ромні (1897–1988) якось сказав мені: “Не кажи їм

просто, щоб вони зрозуміли; кажи так, щоб вони зрозуміли безпомилково”.

Нефій сказав: “Бо моя душа радіє в простоті; бо у такий спосіб Господь Бог діє серед дітей людських. Бо Господь Бог дає світло для розуміння” (2 Нефій 31:3).

Тож слухайте! Я казатиму просто, як той, кого покликано і хто зобов'язаний робити це.

Ви знаєте, що є супротивник. У Писаннях про нього сказано таким чином: “Той стародавній змії, який є диявол, батько усякої неправди” (2 Нефій 2:18). Його було скинуто з самого початку (див. УЗ 29:36–38) і він не отримав смертного тіла. Він тоді поклявся зруйнувати “великий план щастя” (Алма 42:8) і став ворогом усієї праведності. Він спрямовує свої напади проти сім'ї.

Ви живете в часи, коли прокляття порнографії поширюється по всьому світу. Важко уникати її. Порнографія бере на приціл ту частину вашої природи, завдяки якій ви даєте початок новому життю.

Потурання порнографії призводить до труднощів, розлучення, хвороб і десятків інших неприємностей. В ній немає жодної часточки невинності. Збирати порнографічні зображення, переглядати їх або поширювати їх в будь-якому вигляді—це те ж саме, що й носити у своєму рюкзаку гримучу змію. Ви наражаєтеся на неминучу небезпеку зазнати укусу змії з її смертоносною отрутою. Легко зрозуміти, що у світі, в якому ми живемо, ви, не бажаючи того, опиняєтеся під впливом порнографії—ви читаете її або дивитися, не усвідомлюючи страшних наслідків. Якщо сказане стосується вас, я хочу, щоб ви припинили це. Зупиніться зараз же!

Книга Мормона навчає, що “люди достатньо навчені, щоб відрізнити добро від зла”

*В усіх
анналах люд-
ської історії був
відомий лише
Один, Хто був
абсолютно
безгрішним і
Хто був гідний
понести відпо-
відальність за
гріхи та про-
вини всіх людей
й пережити
біль, без якого їх
сплатити було
неможливо.*

(2 Нефій 2:5). Це стосується й вас. Ви знаєте, що є правильним, а що хибним. Будьте дуже обережними і не перетніть цю межу.

Хоча в більшості провин можна приватно зізнатися Господу, є й такі, що вимагають більшого, аби отримати прощення. Якщо ваші помилки були серйозними, ви повинні зустрітися зі своїм єпископом. В інших випадках буде достатньо звичайного, спокійного особистого зізнання. Однак пам'ятайте, що чудовий ранок прощення не завжди настає відразу. Якщо ви спочатку спіткнетесь—не здавайтеся. Подолання розпачу—це складова випробування. Не здавайтеся. І, як я вже радив раніше, після того, як ви зізнаєтеся в гріхах і відмовитеся від них, не озирайтеся.

Спасителіві страждання за наші гріхи

Господь завжди поруч. Він пройшов страждання і сплатив покарання, якщо ви тільки готові прийняти Його своїм Викупителем.

Як смертні особи, ми не можемо, а насправді не здатні, повністю зрозуміти як Він здійснив Свою викупительну жертву. Але зараз те, як це було, не є настільки важливим у порівнянні з тим, чому Він страждав. Чому Він зробив це для вас і для мене, для всіх людей? Він зробив це через любов до Бога Батька і до всіх людей. “Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Іван 15:13).

У Гефсиманії Христос відійшов від Своїх апостолів, щоб помолитися. Ми не в змозі усвідомити, що там відбувалося! Але ми точно знаємо, що Він здійснив Спокуту. Він добровільно взяв на Себе помилки, гріхи і провини, сумніви і страхи всього світу. Він відстраждав за нас, щоб нам не страждати.

Багато смертних людей перестраждали тортури і померли болісною, страшною смертю. Але Його муки перевищили все це.

У своєму віці я знаю, що таке фізичний біль, і це не жарт! Нікому не вдається прожити це життя, щоб не стикнутися раз чи два зі стражданнями. Але особисті страждання, які були нестерпними, це ті, коли я дізнавався, що спричинив страждання іншим людям. Саме тоді хоч якоюсь мірою я зрозумів той біль, який Спаситель пережив у Гефсиманському саду.

Його страждання відрізнялися від усіх, що були до того або після того, оскільки Він узяв на Себе всі покарання, які тільки накладалися на людську сім'ю. Тільки уявіть собі! У Нього не було боргу, який слід було сплатити. Він не вчинив жодної провини. Однак Він пережив усе: усю вину, скорботи і смуток, біль і приниження, всі розумові, емоційні та фізичні страждання, відомі людям. В усіх анналах людської історії був відомий лише Один, Хто був абсолютно безгрішним і Хто був гідний понести відповідальність за гріхи та провини всіх людей й пережити біль, без якого їх сплатити було неможливо.

Він віддав Своє життя і сказав наступне: “Бо це Я беру на Себе гріхи людей світу” (Мосія 26:23). Його розп'яли; Він помер. Вони не могли забрати Його життя. Він погодився померти.

Отримати повне прощення є можливим

Якщо ви спіткнулися або на якийсь час збилися з дороги, якщо ви відчуваєте, що

знаходитесь у неволі супротивника, ви можете рухатися вперед з вірою і більше не блукати світом туди і сюди. Є ті, хто готові привести вас назад до миру і безпеки. Навіть благодать Божа, як написано про це в Писаннях, приходять “після всього, що ми можемо зробити” (2 Нефій 25:23). На мою думку, сама можливість цього є однією з істин, яку найбільше варто знати.

Я обіцяю, що яскравий ранок прощення настане. Тоді “мир Божий, що вищий від усякого розуму” (Филип'янам 4:7), знову прийде у ваше життя. Це буде подібно сходу сонця, і ви, і Він “не буд[ете] вже згадувати [вашого] гріха” (Єремія 31:34). І як ви зрозумієте, що ця мить настала? Ви зрозумієте! (Див. Мосія 4:1–3).

Це те, чого я прийшов навчати тих з вас, хто в біді. Він прийде і вирішить проблему, яку ви не можете вирішити, але вам доведеться сплатити ціну. Без цього нічого не відбудеться. Він дуже добрий правитель у тому розумінні, що Він завжди сплачує необхідну ціну, але Він хоче, щоб ви робили те, що повинні, навіть якщо це болісно.

Я люблю Господа, і я люблю Батька, Який послав Його. Ми можемо покласти перед Ним свої тягарі розчарувань, гріха й вини, і, згідно з Його великодушними умовами, кожен платіж на нашому рахунку буде позначено як “повністю сплачений”.

“Прийдіть, і будемо правуватися,— говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин,—стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця,—то

стануть мов вонна вони!" Це буде за умови, продовжує Ісая, "як захочете ви та послухаєтесь" (Ісая 1:18–19).

Прийдіть до Нього

Вірш з Писань: "Вчися мудрості змолоду; так, вчися змолоду виконувати заповіді Бога" (Алма 37:35) є запрошенням, що супроводжується обіцанням миру й захисту від супротивника. "Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордає, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистості!" (1 Тимофію 4:12).

Не сподівайтесь, що все ваше життя буде беззмарним. Навіть у тих, хто живе як слід, іноді все буде йти шкереберть. Дивіться на кожне життєве випробування з оптимізмом й впевненістю, і ви матимете мир та віру, які підтримуватимуть вас зараз і в майбутньому.

Я твердо вірю, що тих з вас, хто ще не отримав усі благословення, яких би вам хотілося і які вам потрібні, не буде позбавлено ні можливості, ні нагоди, необхідних для викуплення і спасіння, за умови вашої вірності. Залишайтеся гідними; майте надію, терпіння і будьте сповненими молитви. Усе стане на свої місця. Дар Святого Духа буде вас вести і направляти ваші вчинки.

Якщо ви серед тих, хто бореться з почуттям вини, розчарування чи депресією, які є наслідком зробленої помилки або благословення, яке ще не прийшло,—прочитайте підбадьорюючі вчення з гімну "Йдіть до Ісуса":

*Йдіть до Ісуса всі, хто страждає,
Всі ви, хто прагне змити гріхи.
Всі, хто безпечно гавань шукає,
Щоб мир і спокій знайти.*

*Ми можемо
покласти перед
Ним свої тягарі
розчарувань,
гріха й вини,
і, згідно з Його
великодушними
умовами, ко-
жен платіж на
нашому рахунку
буде позначено
як "повністю
сплачений".*

*Йдіть до Ісуса; Він допоможе
Всім заблуканим світло знайти;
Він вас шукає, Він справді може
Вірних до світла вести.*

*Йдіть до Ісуса; Він завжди чує
Тих, хто смиренно просить і жде.
Ангельське військо всіх нас пильнує,
Захист надійний дає¹.*

Я заявляю, разом з Братами апостолами, що ми є особливими свідками Господа Ісуса Христа. Це свідчення підтверджується кожного разу, коли я відчуваю в собі або в житті інших людей очищувальну дію Його священної жертви. Моє свідчення і свідчення Братів є істинним. Ми знаємо Господа. Він не є чужинцем для Своїх пророків, провидців і одкровителів.

Я розумію, що ви недосконалі, але ви рухаєтеся шляхом уперед. Будьте сміливі. Знайте, що будь-яка людина, яка має тіло, має владу над тим, хто тіла не має². Сатані було відмовлено в можливості отримати тіло, тому, коли перед вами постануть спокуси, знайте: ви сильніші за всі ті спокуси, якщо будете виявляти свободу волі, дану Адаму й Єві в саду і передану саме цьому поколінню.

Якщо ви будете дивитися вперед з надією і бажанням виконувати те, що хоче Господь,—то це все, що від вас очікується. ■

З виступу "Truths Most Worth Knowing" (Про що найбільше варто знати), виголошеному на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 6 листопада 2011 р. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. "Йдіть до Ісуса", Гімни, № 60.
2. Див. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 212.

ЗАСПІВАЙ СВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ГІМН

Я щойно народила нашу доньку Ребеку. Пологи були нелегкими, і я була виснажена.

Коли Ребеку поклали мені на руки, мене охопило почуття, що я маю заспівати свій улюблений гімн “Я Божеє дитя”, (*Гімни*, № 186). Моя негайна реакція була: “Ні, я зараз надто стомлена. Я заспіваю їй пізніше”. Але потім ця думка прийшла знову. Тож, хоча я й була виснажена, я почала співати перший куплет. До мене приєдналися чоловік і мама.

Коли ми закінчили співати, я відчула у кімнаті особливий дух. Навіть у лікаря, яка до тієї миті виконувала свої професійні обов'язки, а не просто стояла осторонь, по щоках котилися сльози. Вона подякувала нам за спів такої гарної пісні. Вона сказала, що за всі роки роботи в пологовому

будинку ніколи не відчувала того, що відчувала в ту мить.

Я розмірковувала над тим випадком й гадала, чи не варто зробити запис гімну і подарувати лікарю. На жаль, у вирі подій я забула про це.

Потім настав день післяпологового огляду. Коли лікар увійшла до палати, її обличчя засяяло і вона мене обняла. Вона сказала, що не могла забути тієї пісні і спробувала навіть знайти музику в Інтернеті, аби заспівати її своїй сім'ї. Саме тоді Святий Дух нагадав мені, що я забула зробити запис для неї. Я пообіцяла лікарю, що повернуся через тиждень з музикою.

Того вечора я молилася, аби знайти аранжування цієї пісні, яке було б для неї найкращим.

Наступного дня я замовила CD, де була ця пісня. Через кілька днів надійшов диск, і я не могла дочекатися дня, коли зможу подарувати його лікарю.

Вона була дуже рада отримати диск і дякувала за подарунок. Лікар сказала, що не знала, чому для неї було так важливо поділитися цією піснею зі своєю сім'єю. Під час нашої розмови я розповіла їй не лише про те, що люблю цю пісню, але і свідчила про прості істини, яких вона навчає.

Коли того дня я їхала додому, то відчувала любов, яку має Небесний Батько до однієї зі Своїх дочок—моєї лікарки. Він знає і любить її, і Він хоче, аби вона зрозуміла те, що також може повернутися і знову жити з Ним. ■

Анджела Олсен Сентер, шт. Огайо, США

Коли ми закінчили співати, у лікаря, яка до тієї миті виконувала свої професійні обов'язки, а не просто стояла осторонь, по щоках котилися сльози.

Чому Небесний Батько не “завжди” наглядає за нами й попереджає нас?

ЙОГО ОБІЦЯННЯ— НАЗАВЖДИ

Коли я сидів на причасних зборах, розмірковуючи над молитвою благословення хліба, неодноразово у пам'яті самі собою зринали слова: “щоб Його Дух міг завжди бути з нами” (Мороній 4:3; УЗ 20:77).

Сказано: “Завжди”, а не тільки в якісь певні часи. Чому тоді кілька місяців до цього моему чоловіку й мені не було підказано, як захистити нашого 11-річного сина від його загибелі, що сталася при зіткненні мотоцикла з автомобілем? Чому Небесний Батько не “завжди” наглядає за нами й попереджає нас?

Я була навчена в Початковому товаристві, що Святий Дух буде захищати нас, і вірила в це. Він використає тихий, лагідний голос, щоб наглядатиме за нами і тихим, лагідним голосом направлятиме нас та застерігатиме про небезпеку. Ця думка не полишала мене після смерті Бена.

Мені його дуже не вистачало, і моє серце боліло, бо до мене не приходило розуміння і спокій.

Де був мій попереджувачий голос? Де був Святий Дух? Я відчувала, що ми старанно робили все, щоб бути праведними. Ми сплачували свою десятину, відвідували свої збори і служили скрізь, де нас просили. Ми були далекі від досконалості, але проводили домашній сімейний вечір і вивчали Писання. Ми старалися.

Приблизно в цей час я сиділа на уроці в Товаристві допомоги, коли вчителька розповіла історію про свою близьку родичку. Чекаючи біля світлофора, ця родичка, коли загорілося зелене світло, відчувала чітке спонукання залишитися там, де вона стоїть. Вона прислухалася до цієї підказки, і майже відразу ж велика вантажівка помчала через перехрестя на червоне світло. Якби вона не почула і не послухалася того голосу, вона і її діти могли би бути травмовані або навіть і загинули б.

Ця історія просто вразила мене, але, коли я сиділа на своєму стільці в сльозах, готова встати і вийти з кімнати, мене огорнув надзвичайний спокій до мене прийшло велике втішення. Я відчула заспокоєння що Святий Дух справді був зі мною. У моєму випадку Він був там не як попереджувачий голос, а як утішитель.

З часу, що минув після трагічного випадку з Беном, я відчула силу, що перевершувала мою власну, і була втішена любов'ю мого Небесного Батька. Часом у мене не вистачало розуміння, чому щось конкретне трапляється, але я ніколи не сумнівалася в Його любові.

Я маю віру в те, що Бог розуміє все і Він ніколи не залишить мене невтішною. Святий Дух відіграє в нашому житті багато ролей. Він може захищати нас, але Він також і направляє нас, втішає, навчає і дає розуміння та інші благословення.

Я дізналася, що Небесний Батько виконує Свої обіцяння. Він “завжди” зі мною. ■

Робін Каспер, шт. Юта, США

ДУХ ПРОШЕПОТІВ МЕНІ

“Хлопці! Поверніться!”—хтось гукав несамовитим голосом.

Я озирнулася і помітила двох хлопчиків віком приблизно 5 і 7 років, які бігли через паркувальний майданчик біля магазину, а по щоках у них котилися сльози. Продавець, який їх гукав, мав дуже схвильований вигляд.

Коли я знову повернулася в напрямку свого автомобіля, Дух прошепотів мені: “Ти можеш допомогти”. Шепіт був тихим, але таким чітким, що за мить я бігла через увесь паркувальний майданчик до хлопчиків.

Я знайшла старшого біля коричневого мінівену. Я підійшла і стала біля нього на коліна.

“Привіт. Мене звуть Крістіна. У тебе все гаразд?”

Після моїх слів він заплакав ще сильніше і закрив обличчя руками. До нас підбіг продавець з іншим хлопчиком.

“Думаю, що вони розмовляють лише французькою,—сказав продавець.— Ми побачили, що вони біжать через увесь магазин, бо загубилися”.

Я знову сказала дітям, як мене звуть, але тепер французькою мовою. Французька була моєю першою мовою, але я нею не розмовляла з того часу, як мене в ранньому дитинстві усиновила англomовна сім'я. Зазвичай я розмовляю французькою погано. Однак у ту мить моя мова не була незграбною чи неприродною. Слова чітко виникали в розумі і я їх виразно промовляла, втішаючи хлопчиків.

Між схлипуваннями старший хлопчик пояснив швидким потоком слів, що він з братом ніде не міг знайти батьків у магазині, тож вони побігли на вулицю, щоб там їх пошукати. Поки я слухала, поступово починала розуміти, як дивовижно те, що я не лише вільно

Я помітила двох хлопчиків віком приблизно 5 і 7 років, які бігли через паркувальний майданчик біля магазину, а по щоках у них котилися сльози.

спілкувалася французькою, але і добре розуміла та втішала двох наляканих дітей.

“Вони загубили батьків і хочуть почекати їх біля їхнього автомобіля”,—сказала я продавцеві. Маленькі хлопчики сказали мені імена батьків, які я назвала продавцеві, аби він міг повідомити їх по гучномовцю. За кілька хвилин хлопчик побачив свого батька, який вийшов з магазину й біг йому назустріч.

Коли я пішла за хлопчиком до батька, то не змогла навіть згадати, як французькою “до побачення”. Я даремно намагалася сказати щось таке, що хлопчики зрозуміють, але мені не вдалося нічого, окрім кількох незв'язних слів. Зрештою я повернулася до англійської і сказала хлопчикам: “Па-па. Було приємно познайомитися”.

Після того як я залишила хлопчиків з батьками, я була переповнена вдячності. Небесний Батько через мене втішив двох Своїх малят. Я відчувала смирення від того, що Господь міг звеличити мої скромні можливості для виконання Своїх цілей. Я була вдячна, ставши свідком того, що може відбуватися завдяки нашій готовності відгукнутися, коли Він кличе навіть за дуже незвичайних обставин. ■

Крістіна Альбрехт Ерхарт, шт. Вашингтон, США

МИ ПОВИННІ ПІТИ ДО ХРАМУ ЗАРАЗ!

Одного недільного ранку всьому приходу було представлено новоохрищеного члена Церкви. Її звали Лідія. Вона відразу ж завоювала наші серця.

Лідія була похилого віку. Вона осліпла за той час, як боролася з діабетом. Жінка швидко познайомилася з членами Церкви, розрізняючи їх за голосами і ходом. Вона називала наші імена і тисла руку, і ми ніколи не згадували про те, що вона незряча.

Після обов'язкового річного очікування Лідія зустрілася з єпископом і президентом колу для отримання своєї храмової рекомендації. Одного дня на Товаристві допомоги вона посадила мене поруч із собою і вигукнула: “Президент колу сказав мені, що я повинна піти до храму якомога швидше. Ви мене відвезете?”

То був перший тиждень грудня—напружений час для всіх нас. Я намагалася знайти, як і

“Президент колу сказав мені, що я повинна поїхати до храму якомога швидше,—сказала Лідія.— Ви мене відвезете?”

завжди, виправдання, щоб не їхати, тож сказала: “А можемо ми поїхати в січні?”

“Ні, ми повинні поїхати зараз!”

Група жінок з нашого приходу кожного місяця їздила до храму, тож я підійшла до них і поговорила про те, щоб відвезти Лідію. Вони також були дуже зайняті. Але Лідія зі сльозами на очах знову сказала нам, що президент колу наказав їй їхати якомога скоріше.

Тож ми домовилися здійснити цю 240-кілометрову подорож наступного тижня. По дорозі у машині звучали розмови та дружнє спілкування восьми жінок. Завдяки досвіду, отриманому в храмі, та благословенням свого ендаументу, Лідія була переповнена радості.

У перший тиждень січня стан Лідії погіршився і вона лягла у

лікарню для отримання невідкладної допомоги. Через тиждень вона пішла з життя. Але Лідія пішла, маючи вічні благословення, отримані у храмі лише за кілька тижнів до того.

Пізніше я розповідала президенту колу історію про нашу подорож і переказала, як мене вразило те, що він відчув спонукання сказати Лідії про необхідність негайно їхати до храму.

“Насправді, я не мав на увазі, що вона повинна їхати прямо зараз,— сказав він.— Я завжди кажу тим, хто вперше отримує рекомендацію, якнайшвидше іти до храму. Дух промовляв до Лідії, а не я”.

Лідія навчила нас слухати Духа і діяти негайно. Я вдячна за її нагадування дослухатися до тихого і спокійного голосу. ■

Мері Холмс Івен, шт.
Каліфорнія, США

Старійшина
Ентоні Д. Перкінс
Сімдесятник

ВПЕРЕД З Вірою

Ви, молодь, живете тепер в період свого життя, який названий “десятиліття прийняття рішень”. Вам тепер часто треба робити найважливіший вибір у своєму житті, наприклад: “відвідування храму, служіння на місії, отримання освіти, вибір професії та вибір супутника життя й запечатування на час і на вічність у святому храмі”¹.

Особливо я звертаюся до тих, кому важко прийняти одне чи більше з цих важливих рішень,— дехто, можливо, майже паралізований страхом зробити неправильний вибір або кому потрібно більше сили, щоб залишатися впевненими в рішенні, яке було прийняте раніше.

Чотири уроки натхненного прийняття рішень Нефієм, можуть зменшити ваші страхи і збільшити вашу впевненість, щоб рухатися вперед.

1. Дотримуйтеся заповідей.

В останньому вірші священного літопису Нефія вкладається все його життя: “Бо так заповідав мені Господь Бог, і я мушу слухатися” (2 Нефій 33:15).

Віра Нефія в Спасителя і його любов до Нього виявлялися в його послуху Божим заповідям. Він молився (див. 1 Нефій 2:16). Він читав Писання (див. 1 Нефій 22:1). Він прагнув мати скерування від живого пророка і дотримувався його (див. 1 Нефій 16:23–24). Такий послух дозволяв Святому Духу могутньо супроводжувати Нефія впродовж всього його життя і завдяки йому Нефій постійно отримував особисті одкровення.

Ви також повинні залишатися близько до Господа, виконуючи Божі заповіді. Я свідчу, що постійний послух у невеличких справах, наприклад, читати Писання, щодня

Чотири уроки натхненного прийняття рішень Нефієм, можуть зменшити ваші страхи і збільшити вашу впевненість, щоб рухатися вперед.

молитися, відвідувати церковні збори, зважати на пораду живих пророків та служити іншим, підготує вас, щоб відчувати Духа—і отримувати одкровення, які Він приносить.

Досконалість не є передумовою для отримання особистого

Віра Нефія в Спасителя і його любов до Нього виявлялися в його послуху Божим заповідям.

одкровення. Такою передумовою є щоденне покаяння (див. Римлянам 3:23). Якщо ваше покаяння щире й повне (див. УЗ 58:42–43), то очищувальна сила Спокути приведе Духа, щоб направляти вас в житті під час прийняття важких рішень.

2. Ідіть уперед з вірою

Уявіть себе на місці Нефїя. Ваш батько каже вам, що Господь наказав вашій сім'ї залишити ваше багатство й піти у пустиню. Чи не захотілося б вам дізнатися про вашу подорож і місце призначення?

Я гадаю, що Нефїй аж тремтів, так йому хотілося, щоб Господь ясно

показав йому його майбутнє. Але не це зробив Господь для Нефїя, і не це Він буде робити для вас.

Під час подорожі сім'ї Нефїя в пустині настанови приходили до нього лише “час від часу” (1 Нефїй 16:29; 18:1). Якби він побачив все своє життя аж до самого кінця, то це не дало б йому того досвіду, завдяки якому зміцнилася його душа й сформувалася віра, що й допомогло йому стати більш схожим на Христа.

Якщо ви чекаєте, що Бог відкриє вам, де краще навчатися, з ким одружитися, на яку роботу піти, де жити, чи треба закінчувати навчальний заклад і скільки дітей народити, то скоріше за все ви ніколи не вийдете зі свого помешкання. Я свідчу, що особисте одкровення буде приходити тільки “час від часу”.

Наш Небесний Батько хоче, щоб ми зростали, сюди входить і розвиток нашої здатності оцінювати факти, бути розважливими і приймати рішення. Але Він також запрошує нас піднести у молитві наші рішення Йому (див. УЗ 9:7–9). Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що

відповіді на наші молитви приходять “в один із *трьох* способів”².

Підтверджена переконаність

“По-перше,—сказав старійшина Скотт,—ви можете відчувати спокій, вітху і переконаність, що підтверджують вірність вашого рішення”³. Моя дружина, Крісті, і я виявили, що переконаність стосовно дуже важливих рішень, які впливають на життя, може прийти через Писання, часто після храмового поклоніння.

Наприклад, після довгих роздумів і багатьох молитов ми вирішили відмовитися від свого омріяного нового дому в штаті Техас, прийняти переведення на іншу роботу й переїхати з шістьма малими дітьми в Пекін, Китай. Але нам конче хотілося мати духовне підтвердження для такого важливого кроку. Боже-ственне підтвердження прийшло до нас—у храмі, коли ми читали ці рядки в Ученні і Завітах: “Це є моя воля, щоб ти проголошував Мою евангелію ... Не затримуйся на багатому дні в цьому місці; ... не думай про своє майно. Іди до східних земель” (УЗ 66:5–7).

Голос Ісуса Христа в цьому уривку з Писань, разом із сильними почуттями від Святого Духа, підтвердили: наше рішення переїхати в Китай було правильним.

Непевні почуття

Другий спосіб, в який Небесний Батько відповідає на молитви, коли “ви можете відчувати непевність, або заціпеніння думки, які вказують, що ваш вибір невірний”⁴.

Після моєї місії на Тайвані я

ЗМЕНШИТИ СТРАХИ І ЗБІЛЬШИТИ ВПЕВНЕНІСТЬ

1. Дотримуйтеся заповідей.
2. Ідіть уперед з вірою.
3. Живіть тепер.
4. Користуйтеся силою інших.

Нефій аж тремтів, так йому хотілося, щоб Господь ясно показав йому його майбутнє. Але не це зробив Господь для Нефія, і не це Він буде робити для вас.

думав, що займатися міжнародним правом було б правильним вибором кар'єри. Роздумуючи з Крісті над можливим майбутнім, ми зрозуміли, що на нас чекають ще п'ять років навчання, за яке потрібно буде багато платити.

Економіка США перебувала в глибокій рецесії, а коштів у нас було мало, тому ми резонно вважали, що вступ до ROTC (корпусу офіцерів запасу) військово-повітряних сил був би мудрим вибором, щоб сплатити за моє навчання. Але коли я проходив необхідні тести і заповнював форми документів, ми просто не знаходили собі місця, роблячи цей крок. Не було заціпеніння думки або незрозумілих почуттів—тільки відсутність спокою.

Те, на вигляд, очевидно, нелогічне фінансове рішення було логічним, зокрема, тому, що я був

би нікудишнім паршивим жакливим юристом!

Божественна довіра

Бог відповідає в такий третій спосіб—не дає відповіді. “Коли ви живете гідно і ваш вибір відповідає вченням Спасителя, і вам слід діяти,—сказав старійшина Скотт,—дійте з довірою”⁵.

Остання спроба Нефія здобути пластини з латуні показує, яким чином ми повинні діяти далі з божественною довірою. Він написав:

“І вів мене Дух Божий, бо не знав я наперед, що маю робити.

Однак я йшов уперед” (1 Нефій 4:6–7).

У десятиліття прийняття вами рішень наставатимуть моменти, коли ви не зможете більше зволікати, а повинні будете діяти. Я дізнався, як про це навчав старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох

Апостолів, що “ми отримаємо підказки Духа, коли зробимо все можливе, коли будемо працювати на сонці замість того, аби сидіти в холодку і молитися про скерування й перший крок”⁶.

Як і у випадку з Нефієм, Дух в належний час буде підтверджувати або застерігати вас у тому, що ви вибираєте.

3. Живіть тепер

Те, як ставився Нефій до подорожі до обіцяної землі, різко відрізняється від ставлення до неї його братів, Ламана і Лемуїла. Вони прийняли рішення вирушити в ту подорож, однак їхні серця ніколи не залишали Єрусалима. Нефій полагав свій зламаний лук, щоб впольовати звірів для їжі, і плавив руду, щоб збудувати корабель, а в цей час його брати, здається, байдкували в наметі.

Сьогодні у світі багато Ламанів і Лемуїлів. Але Господу потрібні віддані чоловіки і жінки, схожі на Нефія. Ви відчуєте в житті більший прогрес, якщо з цікавістю відданістю будете виконувати свої рішення і старатиметеся досягнути успіхів у ваших нинішніх обставинах, навіть якщо одним оком й будете зазирати у майбутнє.

Нефій є взірцем того, як слід виконувати мудру пораду Президента Томаса С. Монсона: “Мрії про минуле і прагнення до майбутнього можуть принести задоволення, але не замінять сьогодення. Цей день є днем наших можливостей, і ми повинні скористатися ними”⁷.

4. Користуйтеся силою інших

Навіть після того як ми прагнули Духа, рухались вперед, виконуючи своє рішення, і були цілком віддані йому, у нас і далі можуть виникати сумніви і невпевненість у своєму рішенні. За таких обставин член сім'ї чи друг, яким ви довіряєте, можуть дати пораду і підтримати вас на вашому шляху. Я так думаю, що під час подорожі наречена Нефія стала для нього надійною підтримкою.

Велику вдячність за Нефієву дружину я відчув, коли відвідував Музей історії Церкви. Я був приголомшений, дивлячись на картину, де зображено Нефія, прив'язаного

Член сім'ї чи друг, яким ви довіряєте, можуть дати пораду і підтримати вас на вашому шляху.

до щогли корабля і промоклого до нитки у страшному штормі⁸.

Біля Нефії були його дружина і хтось один з його дітей. Вона також потерпала від того шторму і тих труднощів, що й Нефій, однак її очі дивилися безстрашно, а своїми сильними руками вона, неначе захищаючи, обнімала його за плечі. У той момент я усвідомив, що я також був благословенний мати вірну супутницю життя, яка давала мені сили у часи випробування. У мене була надія, що і я був такою ж підтримкою для неї.

Брати, збереження і збільшення духовної сили, яку ви розвинули (або ще розвинете) як місіонери чи в іншому праведному служінні,—це ваш найкращий актив для того, щоб стати бажаним чоловіком і батьком. Сестри, духовна чутливість, віра і сміливість йти за Ісусом Христом—ось що є серед ваших найкращих якостей як дружини і матері.

Я запрошую вас стати тією людиною для вашого теперішнього чи майбутнього подружжя, до якої він чи вона зможуть звернутися за мудрою порадою і підтримкою. Чеснотний чоловік і гідна жінка, запечатані на час і на всю вічність у храмі, можуть справлятися з важкими справами як рівні партнери.

Я обіцяю: якщо ви будете застосовувати уроки, засвоєні від Нефії і сучасних пророків стосовно прийняття рішень, то “час від часу” будете ведені особистими відкриттями. По мірі того як ви будете просуватися цим десятиліттям прийняття рішень, нехай ви, як і Нефій, матимете віру, щоб сказати:

“І вів мене Дух Божий, бо не знав я наперед, що маю робити.

Однак я йшов уперед” (1 Нефій 4:6–7). ■

З виступу “Nevertheless I Went Forth” (І все ж я йшов уперед), виголошеному на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 4 лютого 2014 р. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Роберт Д. Хейлз, “Звернення до носіїв Ааронового священства: підготовка до десятиліття прийняття рішень”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 48.
2. Річард Г. Скотт, “Застосування божественного дару молитви”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 10; курсив за оригіналом.
3. Річард Г. Скотт, “Застосування божественного дару молитви”, с. 10.
4. Річард Г. Скотт, “Застосування божественного дару молитви”, с. 10.
5. Річард Г. Скотт, “Застосування божественного дару молитви”, с. 10.
6. Даллін Х. Оукс, “У Його належний час, у Його належний спосіб”, *Ліягона*, серп. 2013, с. 26.
7. Див. Томас С. Монсон, “У пошуках скарбу”, *Ліягона*, трав. 2003, с. 20.
8. Див. *Helpmeet*, by K. Sean Sullivan, in “The Book of Mormon: A Worldwide View,” *Liahona*, Dec. 2000, 37.

ШУКАЙТЕ ЙОГО

“Чого ви шукаєте Живого між мертвими?
Нема Його тут, бо воскрес!”

(Лука 24:5-6).

ЗАВДЯКИ ДЖОЗЕФУ

Знайдіть шість шляхів, якими ваше життя стає (або може стати) іншим завдяки пророку Джозефу Сміту.

Тед Барнс

Відділ священства

Джозеф Сміт загинув понад 170 років тому. Він прожив лише 38 років, провівши більшу частину того часу в місцях настільки маловідомих, що ви навряд чи й знайдете їх на якійсь карті, хіба що на найбільш детальній. І ви, можливо, знаєте про безліч справ, які він зробив за своє життя. Але чи замислювалися ви про те, як вони вплинули на особисто ваше життя? Оскільки тих шляхів надто багато, щоб перерахувати, ви можете розпочати з цих шести.

Завдяки Джозефу Сміту:

1. Ви розумієте, Ким насправді є Бог і Ісус Христос.

Навіть якщо це сталося не завдяки Джозефу Сміту, ви можливо дотепер вірили в Бога Батька і в Ісуса Христа. Ви могли мати свідчення про Біблію. Але подумайте, наскільки глибшим і багатшим є ваше розуміння завдяки тому, що відновив Джозеф Сміт—завдяки сміливим, підтверджуючим свідченням Книги Мормона, Учення і Завітів та Дорогоцінної Перлини. Наприклад, ви знаєте щось, чого більшість людей у світі не знає: що воскреслий Спаситель з'явився на Американському континенті, доводячи, за Його словами, що Він не тільки “Бог Ізраїля, [але також] і Бог усієї землі” (3 Нефій 11:14).

Подумайте, наскільки зміцнилося ваше свідчення про Небесного Батька та Ісуса Христа завдяки переконливому свідченню таких пророків, як Нефій, Алма і Мороній, не кажучи вже про самого Джозефа Сміта, який проголосив: “Він живе! Бо ми бачили Його, саме праворуч Бога” (УЗ 76:22–23). У добу, коли віра в Бога та Ісуса Христа ставиться під сумнів і часто відкидається, яке це благословення мати це додаткове світло!

3. Ваша сім'я може бути вічною.

Чому так багато людей не можуть розібратися в тому, що шлюб і сім'я є важливими? Можливо тому, що вони не знають вчення, відновлене через Джозефа Сміта про те, що шлюб та сім'я встановлені Богом і вони призначені бути вічними (див. УЗ 49:15; 132:7). Це не просто створені людиною традиції, які наше суспільство переросло, вони є складовою вічного порядку небес у вічному порядку небес. А завдяки ключам священства і храмовим обрядам, які відновлені через Джозефа Сміта, ваша вічна сім'я може розпочатися тут на землі.

2. Ви знаєте, що ви—дитя Бога, як і всі інші.

Можливо, найважливішою істиною, яку відновив Джозеф Сміт, є істина про наш зв'язок з Богом¹. Він у буквальному розумінні є нашим Батьком. Ви коли-небудь зупинялися, щоб задуматися нам тим, що впливає з цього факту? Це змінює те, як ви дивитися на себе: незалежно від того, що про вас думає світ, ви знаєте, що ви—улюблене дитя Бога, з Його рисами в вас. Це змінює те, як ви дивитися на інших: несподівано кожний—*кожний*—стає вашими братом чи сестрою. Це змінює те, як ви дивитися на саме життя: усі його радощі і випробування є частиною плану Небесного Батька і допомагають нам стати схожими на Нього. Зовсім не дивно, що ми співаємо про це у Початковому товаристві!²

4. Ви маєте доступ до священства і його благословень.

Оскільки Бог відновив Своє священство через Джозефа Сміта, ви можете бути охрищені й отримати дар Святого Духа. Ви можете прагнути благословень священства—зцілення, втіхи і поради. Ви можете увійти у священні завіти, які зв'яжуть вас з Богом. І ви можете відновляти свої завіти щотижня, коли приймаєте причастя. Через обряди священства сила Бога входить у ваше життя (див. УЗ 84:20–21). Нічого з цього не було б можливим без роботи, виконаної Джозефом Смітом.

5. Ви вільні від пристрасті до шкідливих речовин.

Або принаймні ви можете бути вільними, якщо прислухаєтеся до одкровення, яке Джозеф отримав ще в 1833 році, задовго до того, як клінічно було доведено, що тютюн викликає рак легенів, а алкоголь пов'язаний із захворюваннями печінки. Якщо у вас є пророк, який розкриває мудрість Бога, то навіщо чекати мудрості світу навздогін їй? Слово мудрості показує, що Бог дбає не тільки про наші душі, але й про наші тіла (див. УЗ 89). Адаже, як показало одкровення Джозефа Сміта, наявність тіла робить нас більше—а не менше—схожими на нашого Небесного Батька, Який також має тіло із плоті і кісток (див. УЗ 130:22).

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

НАД ЧИМ ПОМІРКУВАТИ, ГОТУЮЧИСЬ ДО НЕДІЛІ

- Як я можу зміцнити своє свідчення про пророка Джозефа Сміта?
- Як мені краще виявляти вдячність за сучасного пророка своїми словами і вчинками?

ТЕ, ЩО ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ

- У Церкві, з вашою сім'єю чи друзями або в соціальних мережах поділіться тим, як Джозеф Сміт вплинув на ваше життя.
- Ставте свої запитання Небесному Батькові, як це робив Джозеф Сміт. Знаходьте час, щоб на колінах молитися Йому й просити Його про скерування. А потім чекайте і прислухайтесь до думок або почуттів. Записуйте свої думки у щоденнику.
- Прочитайте виступ "Джозеф Сміт" старійшини Ніла Л. Андерсена, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, на генеральній конференції в жовтні 2014 р. Складіть план, як застосувати дві ідеї, наведені ним, щоб зміцнити своє свідчення про Джозефа Сміта і ділитися ним.

6. Ви можете пізнати істину для себе через Святого Духа.

Коли юний Джозеф Сміт увійшов у священний гай в 1820 році, спільним віруванням серед багатьох церков було те, що одкровення залишилися у минулому. Перше видіння Джозефа Сміта довело, що це не так. Небеса відкриті—і не тільки для пророків.

Будь-хто, маючи запитання, може отримати відповідь завдяки смиренному, старанному прагненню (див. УЗ 42:61; 88:63). Наприклад, ви можете в'яснити для себе, чи був Джозеф Сміт пророком Бога, в той же спосіб, що й Джозеф—запитавши у Самого Бога.

Цей список—лише початок. Що б ви додали? Як змінилося ваше життя завдяки Джозефу Сміту? ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), сс. 37–44.
2. Див. "Я Божє дитя", *Гімни*, № 186.

“Живий пророк

важливіший для нас, ніж мертвий пророк. ...

Боже одкровення для Адама не навчало Ноя, як збудувати ковчег. Ною потрібне було одкровення власне для нього. Отже найважливішим для мене з вами є той пророк, який живе в наш день і в наше століття, кому Господь тепер відкриває Свою волю стосовно нас. Отже найважливіше, що ми можемо прочитати,—це кожне із слів цього пророка... , які друкуються щомісяця в наших церковних журналах. Настанови, як нам діяти, на кожні шість місяців містяться у виступах на генеральній конференції, які друкуються в журналі [Ліягона]. ...

Остерігайтеся тих, хто хотів би протиставити мертвих пророків живим пророкам, бо **живі пророки завжди мають пріоритет**” . ■

З виступу Президента Езри Тефта Бенсона (1899–1994), “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet” (Brigham Young University devotional, Feb. 26, 1980), 2, speeches.byu.edu.

Діліться своїми ідеями

Що для вас означає підтримувати живих пророків? Поділіться своїми ідеями зі своєю сім'єю і друзями чи в соціальних медіа.

СПАСИТЕЛЕВИЙ ПРИКЛАД *послушності*

*Його приклад для всіх нас
є моделлю для наслідування.*

“З усіх вивчених нами уроків з життя Спасителя, немає більш чіткого і яскравого, ніж урок послухності”,—навчав старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, на квітневій генеральній конференції 2014 року. Спасителевий приклад навчає нас не лише *чому* послухність Небесному Батькові є важливою, але також *як* ми можемо бути послухними. Проглядаючи наступні приклади Його служіння, подумайте про те, як вони можуть вказувати шлях для наслідування у вашому житті.

“НЕ
ШУКАЮ-БО
ВОЛІ СВОЄЇ, АЛЕ
ВОЛІ
ОТЦЯ,
ЩО ПОСЛАВ
МЕНЕ”

(Іван 5:30; див. також
Іван 6:38; 8:28-29; 14:31)

ЩО ВИ МОЖЕТЕ РОБИТИ?

Старійшина Хейлз сказав: “Ісус простою, легкозрозумілою мовою вчив нас бути послухними: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!” [Іван 14:15] та “Іди вслід за Мною!” [Лука 18:22]”.

Що ви будете робити сьогодні, аби бути більш послухними?

2

1. Хоча Ісус був без гріха, Він прийняв хрищення, аби “виповнити усю правду” (Матвій 3:13-17; див. також 2 Нефій 31:4-7; Іван 3:5).

2. Коли Ісусу було 12 років, Йосип і Марія знайшли Його у храмі, де Він навчав, однак “пішов Він із ними” і слухняно повернувся додому (див. Лука 2:42-51).

3. Хоча Він запитував, чи може ця чаша обминуть Його, однак покійно прийняв страждання у Гефсиманському саду (див. Матвій 26:36-44; Лука 22:39-54).

4. Він дотримувався Суботнього дня і відвідував службу в синагозі (див. Лука 4:16-44).

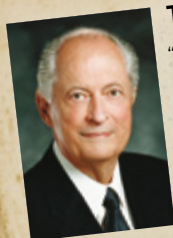
5. Ісус дозволив, щоб люди його засудили, аби здійснити роботу і славу Батька (див. Ісаїя 53:7; Матвій 26:53; Мойсей 1:39).

6. Він закінчив Свою роботу, дозволивши злочестивим людям Себе розіп'яти (див. Матвій 27:35; Іван 10:17-18; Галатам 1:3-5).

3

ТОМУ ЩО НАШ СПАСИТЕЛЬ БУВ ПОСЛУШНИМ

“Через те, що Спаситель був послухним, Він спокутував наші гріхи, уможливаючи наше воскресіння і готуючи для нас шлях, щоб повернутися до Небесного Батька, Який знав, що ми робитимемо помилки, навчаючись послухності у земному житті. Коли ми слухаємося, ми приймаємо Його жертву, бо “ми віримо, що завдяки спокуті Христа все людство може бути спасеним через послухність законам і обрядам євангелії”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте”, Ліягона, трав. 2014, с. 35.

1

6

7

МОЛОДІ

“ПРОТЯГОМ
[ХРИСТОВОГО]
СЛУЖІННЯ “ВІН
ПЕРЕСТРАЖДАВ
СПОКУСИ, АЛЕ НЕ
ЗВЕРТАВ [НА НИХ]
УВАГИ”

[УЗ 20:22]”.

—Старійшина Роберт Д. Хейлз

8

9

4

7. Будучи завжди послухним Своему Батькові, Ісус пішов у духовний світ і організував там місіонерську роботу (див. 1 Петра 3:18-20; 4:6).

8. Ісуса спокушав Сатана, але Він не піддався (див. Матвій 4:1-11; Уз 20:22).

9. Він продовжував виконувати волю Батька і скеровувати Церкву (див. Джозеф Сміт—Історія 1:16-17; Уз 19:2, 24).

5

ПОЖЕЖНИКИ І БОЖА ЗБРОЯ

У мене, пожежника-волонтера, був спокійний день на моїй роботі, тож я вирішив почитати Книгу Мормона. Коли один з моїх колег побачив, що я читаю, то спитав, чи знаю я, як можна зодягнутися у Божу броню в наші дні. Коли ми розмовляли, пролунав сигнал тривоги. Виникла пожежа в магазині неподалік.

Ми швидко одягли на себе спорядження пожежників і поїхали прямо туди. Полум'я було величезним, і коли ми підїхали до магазину, щось вибухнуло в нашу сторону. Полум'я охопило нас. На кілька секунд цей вибух дезорієнтував мого колегу й мене. Але завдяки нашому спорядженню й захисному одягу ми залишилися неушкодженими.

Коли ми повернулися на станцію після гасіння пожежі, я спитав свого колегу, чи пам'ятає він своє запитання про Божу броню. Він сказав, що пам'ятає, і я пояснив, що Божа броня схожа на наше захисне спорядження пожежників. Ми повинні завжди носити його, аби вистояти під час могутніх нападів супротивника. Якщо ми виконуємо заповіді, то будемо благословенні захисною силою Божої броні і Святий Дух буде направляти нас. ■

Фернандо де ла Роса Маррон, Мексика

МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ВІРШ З ПИСАНЬ

1 Самуїлова 16:7. “БОГ БАЧИТЬ НЕ ТЕ, ЩО БАЧИТЬ ЛЮДИНА: ЧОЛОВІК-БО ДИВИТЬСЯ НА ЛИЦЕ, А ГОСПОДЬ ДИВИТЬСЯ НА СЕРЦЕ”.

До приєднання до Церкви я завжди дивилась на себе як на звичайну людину зі звичайними здібностями. Я відчувала, що в мене немає нічого цінного, щоб запропонувати іншим. Мені було страшно показати людям, ким я була, через страх бути непринятною і скривдженою. Я думала, що кожний навколо мене був сильніший, розумніший і кращий за мене.

Але все це змінилося, коли я стала членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я дізналася, що всі ми—діти Бога і ми успадкували божественні якості. Я тепер розумію, що не існує ніякого суперництва в тому, хто розумніший, багатший або краще виглядає. У Господніх очах усі ми на одному рівні, і судить тільки Він—не за нашими фізичними якостями, а за нашим послухом і бажанням йти шляхом, який Він вказав. ■

Джоан Азусена, Філіппіни

ВИ БУДЕТЕ ПРАЦЮВАТИ В НЕДІЛЮ?

Коли мені було 15 років, я здобув сильне свідчення про евангелію Ісуса Христа і з великою радістю приєднався до Церкви. На той час я працював, щоб допомагати своїй сім'ї. Однак невдовзі після свого хрещення я втратив роботу.

Мені потрібно було швидко знайти нову роботу, бо моя сім'я залежала від мене, але у всіх місцях, куди я пробував влаштуватися на роботу, вимагали, щоб я працював у неділю. Я відмовився від багатьох пропозицій працевлаштування, бо знав, що мені потрібно бути в неділю в Церкві (див. УЗ 59:9–10).

Після двох місяців пошуків, я так і не знайшов собі роботу. Моя мама не була членом Церкви, і хоч вона вірила в Бога, усе ж дуже сердилася тому, що я відмовився від стількох місць роботи.

Одного вечора вона подивилась на мене зі сльозами в очах і спитала: “Чому Господь допустив, щоб таке трапилось з нами, коли ти з такою вірністю робиш те, що правильне?”

Я відповів: “Мамо, я не знаю, чому це трапилось, але я знаю,

що я роблю правильно, і я знаю, що Бог буде благословляти нас за це”.

Наступного ранку хтось запропонував мені значну суму грошей, щоб я за два дні перевіз важкий вантаж з одного будинку в інший. Робота була напруженою, але коли я отримав гроші, то пішов прямо додому й помолився з вдячністю. Невдовзі я знайшов хорошу роботу, яка дозволяла мені мати вихідний в неділю, і з тих пір я не був безробітним.

Я радий, що вирішив зберігати Суботній день святим. У житті багато викликів, та я знаю: якщо ми стараємося бути сильними попри ці виклики, Господь буде благословляти нас. ■

Сахіл Шарма, Індія

Старійшина
Ніл Л. Андерсен

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ЯК БУТИ МУДРИМ

У сьогоденному інформаційному потоці нам вкрай необхідна мудрість—мудрість **відбирати і розпізнавати**, як застосовувати те, про що ми дізнаємося.

Пам'ятаймо:

1. Ми повинні шукати мудрість.
2. Мудрість—багатовимірна і буває різних розмірів та кольорів.
3. Мудрість, отримана замолоду, приносить величезні благословення.
4. Мудрість в одній сфері може не поширюватися на іншу.
5. Мирська мудрість, яка в багатьох випадках є дуже цінною, набуває найбільшої цінності, якщо смиренно схилиється перед Божою мудрістю.

У Писаннях описуються два види мудрості: мудрість світу і мудрість Бога. Мудрість світу містить як позитивний, так і негативний компоненти. У найгіршому описі вона подана як часткова істина, змішана з інтелектом та маніпулюванням

заради досягнення егоїстичних або гріховних цілей.

Існує ще один вид мудрості світу, зовсім не такої злочестивої. В дійсності, вона є дуже позитивною. Ця мудрість свідомо набувається шляхом **навчання, роздумів, спостережень і наполегливої праці**. Вона є дуже цінною і корисною в тому, чим ми займаємося. Хороші й чесні люди здобувають її в процесі земного життя.

Більш важливо, щоб мудрість, яка приносить успіх у світі, охоче відступала перед мудрістю Бога й не вважала, що може замінити її.

Не вся мудрість є однаковою. Нам потрібно засвоїти, що коли виникає суперечність між мудрістю світу й мудрістю Бога, ми повинні **підкорити свою волю мудрості Бога**.

Пропоную розглянути кілька проблем, що зараз стоять перед вами. Посередині сторінки проведіть лінію вниз. Перерахуйте мудрість світу зліва, а мудрість Бога—справа. Запишіть свої проблемні питання.

Який вибір ви робите?

У 45-му розділі Учення і Завітів, де розповідається про події, що передуватимуть Другому пришествю Спасителя, Господь знову розповідає нам історію про десятьох дів, а потім закінчує такими словами: “Бо тих, хто є мудрими й отримали істину, і взяли Святого Духа собі за свого провідника, і кого не було обмануто—істинно Я кажу вам, їх не буде зрубано і кинуте у вогонь, але вони переживуть той день” (див. УЗ 45:57).

Тож **шукаймо мудрість Божу**. Ми багато можемо дізнатися про мудрість прямо зараз. Я обіцяю, що Господні благословення проллються на вас, якщо ви шукатимете мудрості—Божої мудрості. Він також має велике бажання її нам віддати. І якщо ми будемо слухатися, молитися і шукати, вона прийде. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга–Айдахо, виголошеному 10 квітня 2009 р.

ЯК ВИ ЦЕ ЗАСТОСОВУЄТЕ?

“Завжди є дві можливості для вибору. Ви можете обрати те, що хочете. Але слід приймати мудре рішення. Я можу сказати, що, обравши Господа, ви можете отримувати допомогу кожного дня, а маючи Святого Духа поруч, ви можете отримувати допомогу у вирішенні будь-якої ситуації. Обравши неправильну сторону, ви можете згодом мати неприємні почуття, почуття, що будуть здаватися щастям якийсь короткий час, але потім ви побачите наслідки і гріко пошкодуєте про прийняте рішення. Залишайтеся на стороні Господа! Це не завжди легко, але вартє всіх зусиль!”

Самуель Дж., Австрія

ПО СУТІ

Чи правильно я зроблю, якщо піду на **танці** чи **вечірку**, де, як я знаю, буде щось **погане**, для того щоб показувати **хороший приклад**?

Запитайте себе: “Який приклад, якщо тверезо подумати, я буду показувати у цій ситуації?” Якщо ви маєте намір піти у місце, де можуть бути наркотики або алкоголь, нескромний одяг, музика з неоднозначним текстом або непристойні танці, як ви покажете людям, скільки радості вони можуть мати без усього цього? Що люди навколо вас найвірогідніше подумають: “Який це чудовий приклад віри і норм поведінки!” чи “Навіщо ця людина взагалі прийшла сюди?” У більшості випадків ви покажете набагато кращий приклад, якщо не підете туди взагалі, бо ви не будете себе навмисно і свідомо піддавати спокусі. ■

Наскільки сильно Сатана впливає на мої думки?

Наш Небесний Батько зробив усе можливе, щоб ми мали свободу вибору—здатність вибрати добро чи зло. Він не буде примушувати вас робити добро, а диявол не може змусити нас робити зло (див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф*

Сміт [2007], с. 214).

Тож коли йдеться про ваші думки, диявол має настільки сильний вплив, наскільки ви хочете йому дати. Пророк Джозеф Сміт сказав: “Сатана не може спокусити нас своїми підлещуваннями, якщо тільки ми не погоджуємося і не

піддаємося їм у своєму серці” (*Учення: Джозеф Сміт*, с. 214). Він також сказав: “Диявол не має сили над нами, якщо тільки ми не дамо її йому” (с. 214).

Крім того, в Писаннях сказано, що “нема нікого, крім Бога, хто б знав твої думки й наміри твого серця” (УЗ 6:16), тож Сатана насправді не знає, що ви думаєте. Він може лише запропонувати спокуси і принади. Але якщо

ви вирішите піддатися їм, він здобуває більшу владу над вами, тоді спокуси стають сильнішими. Так само, якщо ви чините опір злу і вибираєте добро, то будете зміцнені і благословенні. ■

Одна отара й ОДИН ПАСТИР

Огорожа для овечої отари вчить нас про турботу Спасителя про Свій народ.

Стародавня кошара

Що це: Невеликий загін; огорожений стіною.

Призначення: Щоб захистити отару овець від хижаків та злодіїв, особливо в нічний час.

Матеріал і конструкція: Каміння, зазвичай зверху на стіні була колюча тернина.

Також використовувалися великі тернові кущі, щоб зробити паркан для тимчасової кошари.

Кошарою іноді могли служити печери, вхід в які загороджував невеликий камінь або кущ.

БІБЛІЙНІ ФАКТИ

- Вівці високо цінувалися за їхнє м'ясо, молоко, жир, вовну, шкуру та роги, і вони були основною твариною для жертвоприношення.
- В Ізраїлі серед хижаків, що нападали на овець, були вовки, гієни, пантери та шакали. У давні часи в тому регіоні водилися також леви та ведмеді (див. 1 Самуїла 17:33-37).
- Пастирі користувалися посохом, щоб направляти овець, і палицею та пращею, щоб захищати їх.
- Удень пастир вів своїх овець на пасовище та водопій (див. Псалми 23:1-2), а ввечері—назад в кошару. Пастир рахував овець, коли вони поверталися, і, якщо якась з них заблукала, то він шукав її. Потім він лягав на вході в кошару, щоб захищати їх.
- Ісус Христос називав Себе Добрим Пастирем (див. Іван 10:11-15), бо Він поклав Своє життя за нас. Він також порівнював Себе зі входом в кошару (див. Іван 10:1-9), тому що саме через Нього ми отримуємо духовне живлення, відпочинок, мир, спасіння і піднесення.
- Апостол Павло порівнював Церкву з отарою овець (див. Дії 20:28).

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА ХАВБЕНА, ФРАГМЕНТ З КАРТИНИ ХРИСТОСІ БАГАТИЙ ЮНАК, ХУДОЖНИК ГЕНРІХ ТОФМАН.

ІНШІ ВІВЦІ

Спаситель говорив про “інших овець, які не з цієї кошари” (Іван 10:16), маючи на увазі нефійців і ламанійців, які були давно виведені з дому Ізраїля (див. 3 Нефій 15:14-24). Він також говорив про відвідування втрачених колін Ізраїля (див. 3 Нефій 15:20; 16:1-3).

Чого ми можемо навчитися

Кошара:

Місце, де збирається отара. Ми як члени Церкви об'єднані нашою вірою і завітами, а також тим, що ми у буквальному розумінні збираємося разом. Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, навчав: “Радість єдності, яку [Небесний Батько] надзвичайно прагне дарувати, не для затворників. Разом з іншими ми маємо прагнути її і бути гідними цього. Тому не дивно, що Бог закликає нас зібратися, щоб благословити. Він хоче, щоб ми об'єднувалися у сім'ї. Він установив класи, приходи і філії і повелів нам часто збиратися. В оцих зібраннях ... [м]и можемо молитися і прагнути до єдності, що принесе нам радість та збільшить нашу здатність служити” (“Скріпивши серця у єдності”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 69).

Місце безпеки й відпочинку. В Ісусі Христі ми “зна[ходимо] спокій душам своїм” (Матвій 11:29). Його Церква є захистом і притулком (див. УЗ 115:6). І, як навчав президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Ми знайдемо безпеку і захист для себе і наших дітей, шануючи укладені нами завіти і виявляючи звичайну послухність, яка вимагається від послідовників Христа” (“Ось що я знаю”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 7).

Під охороною Пастиря. Ісус Христос—Добрий Пастир, Який спасає нас. Він страждав і помер, щоб ми могли подолати гріх і смерть та повернутися до нашого Небесного Батька. Коли ми приходимо до Христа і слухняні Його заповідям, Він благословляє, направляє й захищає нас як індивідуально, так і як Свій завітний народ. ■

“Як мені набути достатньо впевненості, щоб обговорити з єпископом певні питання або проблеми?”

Можливо, ви нервуєте, готуючись до розмови з єпископом про те, з чим ви боретесь, і це нормально. Ми часто нервуємо перед чимось новим або перед розмовою з якимсь дорослим.

Але ваш єпископ покликаний Богом. Він був покликаний, тому що є вірним послідовником Ісуса Христа. Він робитиме все, щоб бути добрим і розуміючим. Його мета—допомогти вам прийти до Спасителя, щоб ви знайшли мир. Спочатку ви можете почувати себе ніяково, розповідаючи йому про ваші питання чи гріхи, але він не буде думати про вас гірше. Справді, він буде радий, що у вас є бажання стати кращими. І він буде тримати вашу розмову в таємниці.

Вам не треба нести свої тягарі самим. Ваш єпископ може допомогти вам знайти відповіді на ваші запитання і, якщо потрібно, допоможе вам покаятись і позбутись, завдяки Спокуті Христа, почуття провини, розпачу і недостойності.

Розмовляючи зі своїм єпископом, ви відчуєте його любов до вас. І хоч він несе відповідальність за весь приход чи всю філію, усе ж найбільше він зосереджений на благополуччі та добробуті молодих чоловіків і молодих жінок. Ви не заважаєте йому, просячи про допомогу.

Ви можете молитися Небесному Батьку про силу й сміливість, щоб поговорити з вашим єпископом. Він уповноважив вашого єпископа допомагати вам, і ваш єпископ палко бажає робити це. Якщо ви підете до нього з відкритим серцем та бажанням стати кращими, то виявите, що виходите з його офісу, відчуваючи себе набагато краще, ніж раніше.

Він не буде думати про вас гірше. Єпископу вашого приходу дано повноваження направляти вас у процесі покаяння. Іноді звернення до вашого єпископа є єдиним для вас шляхом, щоб повністю покаятися за допомогою Спасителя. Коли мені потрібно було поговорити зі своїм єпископом, то він допоміг мені знайти Спасителя і заживити найглибшу з усіх моїх ран. Ваш єпископ хоче допомогти вам. Його покликання—турбуватися про вас, і він не буде думати про вас гірше через те, про що вам потрібно поговорити з ним.

Медісон Д., 18 років, шт. Юта, США

Ваш єпископ бажає допомогти

Я зазвичай почувую себе незручно на співбесідах, але врешті-решт до мене дійшло, що мій єпископ завжди бажає допомогти мені розв'язати мої проблеми. Довіряйте своєму єпископу; він—пастир, а приход—це його отара.

Джеймі Р., 19 років, Кочабамба, Болівія

Він не буде зловживати вашою довірою

Для мене стало ясно, що, ймовірно, єпископ є самим надійним

серед дорослих, до кого підліток може звернутися по допомогу. Він ніколи не буде зловживати вашою довірою—все, чим ви поділитесь з ним, залишиться в його офісі. Іноді важко розповісти про свої проблеми, але розмова один на один з тим, хто любить вас, турбується про вас і хоче для вас найкращого, приносить величезне полегшення.

Ніколь С., 18 років, шт. Айдахо, США

Ви можете покластися на нього

Ваш єпископ або президент філії дійсно є слугою Господа. Ви можете попросити в нього скерування, коли шукаєте провину і натхнення від Святого Духа і з Писань. Ви повинні зрозуміти, що єпископ тут для того, щоб допомагати, і що його веде Бог.

Станіслав Р., 19 років, Донецьк, Україна

Пам'ятайте, що він любить нас

Якщо у вас є те, що ви справді хочете обговорити з єпископом, то розмову з ним буде легше розпочати, якщо ви розкажете про шкільні справи і поговорите про інші загальні справи. Якщо ви нервуєте через те, що вам потрібно буде розказати про те, в чому слід покаятись, просто пам'ятайте, що він вас любить. Вам не потрібно нервувати з приводу того, що він подумає про вас, бо хіба він не подивиться на вас як на людину, яка хоче бути ближчою до Христа?

Ешлі Д., 17 років, шт. Аризона, США

Моліться, щоб знати

Спитайте себе, чому вам незручно поговорити з єпископом. Ви думаєте, він не здатен допомогти вам розв'язати ваші проблеми? Моліться, щоб знати, що ваш єпископ любить вас і був покликаний допомагати вам.

Адам Х., 13 років, шт. Каліфорнія, США

Навіть, якщо ви робите якусь помилку

Сповідатися в чомусь єпископу може бути важко і ніяково, але коли ви будете виходити з його офісу, то відчуєте полегшення і ви знатимете, що Небесний Батько любить вас. Він хоче, аби ви були щасливими, навіть якщо ви робите якусь помилку.

Аманда У., 16 років, шт. Юта, США

Він тут, щоб допомагати

Єпископ—пастир вашого приходу. Пам'ятайте: він робитиме все, щоб допомогти вам, і він має силу Бога на своїй стороні. Якщо вам страшно, ви можете помолитися про силу, щоб поговорити зі своїм єпископом. В кінці ви будете раді, що прийшли до нього,—це буде варто того.

Сем'юел Х., 14 років, шт. Айдахо, США

Більше інформації на цю тему див. С. Скотт Гроу, "Чому і в чому мені необхідно сповідатися перед моїм єпископом?", Ліягона, жовт. 2013, с. 59.

ДОВІРТЕСЯ ЙОМУ

“Шукайте поради у своїх провідників священства, особливо

у вашого єпископа. Він знає норми, і він знає, чого навчати вас. Шукайте нагод бути з ним. Ви можете очікувати, що він поставить гострі, глибокі питання. Довіряйте йому. Покладайтеся на нього. Попросіть його допомогти вам зрозуміти, чого Господь чекає від вас. Візьміть на себе зобов'язання жити за церковними нормами моральності. Змістовні стосунки з дорослим провідником необхідні, щоб ви залишалися морально чистими і гідними”.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Purity Precedes Power", Ensign, Nov. 1990, с. 37.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“У школі мене висміюють за те, що я СОД. Я знаю, що мені потрібно відстоювати те, у що я вірю, але це так важко! Як мені стати достатньо сміливим, аби сказати тим людям зупинитися?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 1 травня 2015 року на liahona@lds.org, електронною поштою на адресу liahona@lds.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

Еллі знала, хто був її героєм, але їй було дуже страшно сказати про це.

ХТО ТВІЙ

Шарлотт Мей Шеппард

Ґрунтується на справжніх подіях

“Совість, і віру, і честь зберігай! Будь непохитним [як твій герой]!” (Збірник дитячих пісень, с. 80).

Еллі нервово покусувала ніготь на великому пальці. Міс Фітц йшла між рядами столів і ставила кожному з учнів запитання, одному за одним.

“Хто твій герой?”—запитала Джеремі міс Фітц.

Джеремі не забарився з відповіддю. “Мій тато!”—гордо сказав він.

Герой?

Міс Фітц усміхнулась. “А твій, Саро?”
Та теж відповіла швидко. “Авраам Лінкольн”.

Еллі відчувала, як колотиться її серце, коли міс Фітц йшла далі між рядами учнів. Вони говорили про героїв увесь день, і тепер кожний мав сказати, хто був його чи її героєм—перед усім класом!

Ембер і Джастін сказали, їхніми героями були їхні мами. Уолтер сказав, що його героєм був дідусь. Ще кілька учнів сказали, що їхнім героєм був якийсь король чи президент.

Лише кілька учнів залишалося перед міс Фітц, щоб дійти до Еллі. Вона мала подумати про якогось героя—і зробити це швидко.

Еллі збентежено дивилася вниз на свої черевики. Герой—це зовсім не проблема. Вона вже знала, хто був її героєм. Ним був Ісус Христос. Він зіцілював хворих, піднімав до життя померлих і сплатив ціну за гріхи кожної людини. Він був найвеличнішим героєм, який будь-коли жив на землі! Їй просто було дуже страшно сказати про це.

Еллі знову покусала ніготь на великому пальці, думаючи як сказати всьому класу, що її героєм був Ісус Христос. А якщо Джеремі буде сміятися з неї? А якщо Сара і Ембер будуть шептатися про неї на великій перерві?

Звичайно ж, вона знала, що її героєм був Ісус Христос. Але це ж не означало, що всі решта мають знати про це також.

Міс Фітц вже дійшла до столу Еллі, стала й усміхнулась. “А хто твій герой, Еллі?”

Еллі перевела погляд з ряду учнів, що були поряд з нею, на міс Фітц. “Авраам Лінкольн”,—прошепотіла вона.

Міс Фітц радісно посміхнулась. “Добре!”—сказала вона і перейшла до наступного учня в ряду.

Як тільки вона відійшла, Еллі полегшено опустила свої плечі. О як добре, що це скінчилося. Їй найменше потрібно було, щоб кожний в класі знав, що її героєм був—

“Ісус Христос”,—сказав чийсь голос.

Очі Еллі розширилися, коли вона повільно повела ними навколо. Там—останнім в ряду—сидів маленький хлопчина з розкуйовдженим волоссям. Він був худенький, сором'язливий і завжди сидів у кінці класної кімнати. Еллі навіть не знала, як його звати. Вона навіть не пам'ятала чи чула від нього хоч одне слово—дотепер.

Кілька учнів повернулися до цього хлопчини і здивовано дивилися на нього, але він не зважав на них. Він просто дивився на міс Фітц і знову сказав: “Мій герой—Ісус Христос”.

Міс Фітц засяяла посмішкою і пішла далі по ряду. А Еллі продовжувала із захопленням дивитися на хлопчину. Їй було страшно сказати кожному про свого героя, а ось йому—ні. Він навіть не ходив до її церкви! Але він знав, як важливо мати за приклад Ісуса Христа і сказати про це, навіть коли це було й важко.

І Еллі усміхнулась хлопчині. Їй вже не потрібно було боятися, називаючи, хто був її героєм. Після всього, тепер в неї їх було вже двоє. ■

Автор живе в шт. Каліфорнії, США.

Молитви і кафедральні собори

Мак-Келлі Джордж

Ґрунтується на справжніх подіях

“По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Іван 13:35).

Дені подивилась високо вгору, та все одно не змогла побачити шпиль прекрасного кафедрального собору. Сюди приходили люди, які належали до іншої церкви. Дені не розуміла, чому її сім'я йшла до цієї церкви у п'ятницю, але тато сказав, що вони йдуть на, як це називається, вечірню.

“А що це?” — запитала Дені.

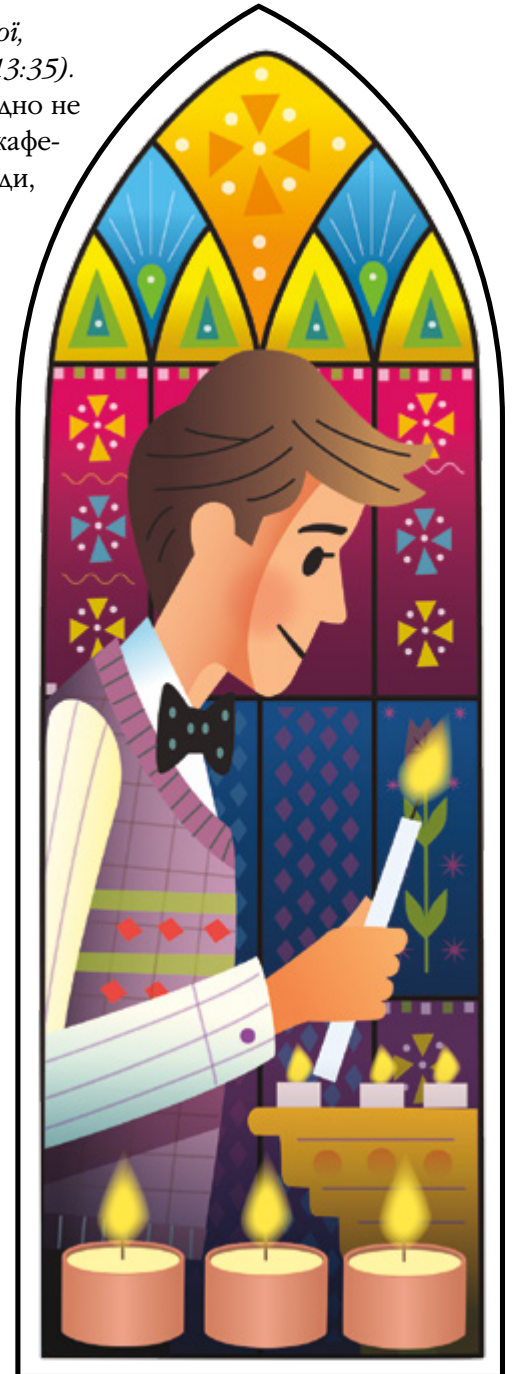
“Це такі збори, на яких люди співають, читають Писання і моляться разом”, — сказав тато. “Наче велика сім'я в кінці дня”.

Дені сподобалось, як це звучить. Вона зі своєю сім'єю відвідувала Англію. Минулої неділі вони ходили в приход в місті, що називається Йорк. У початковому товаристві всі діти знали ті самі уривки з Писань і пісні, що й Дені. Вона знала, що приход, який вона відвідала, був частиною істинної Ісусової церкви, так само, як і її приход вдома.

Але цей кафедральний собор дуже відрізнявся від того, до чого вона звикла. Вона помітила невеличкий стіл, заставлений свічками. Дені спостерігала за хлопчиком, який запалював свічку.

“А навіщо ти запалюєш свічки?” — запитала його Дені.

Хлопчик посміхнувся. “Я запалюю свічку, коли молюся про щось особливе. Доки горить

“Ми повинні любити всіх людей, вміти добре слухати і виявляти турботу стосовно їхніх щирих вірувань”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Любити відмінних від нас людей і жити з ними”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 27.

свічка, доти, я сподіваюсь, ця молитва буде чутна Богу”.

Вони здавалися Дені звичайними свічками. Її це трохи спантеличило, але вона хотіла бути ввічливою. Вона усміхнулася хлопчику.

Дені разом зі своєю сім'єю сіли, і невдовзі розпочалася вечірня. Вона побачила того ж хлопчика через кілька рядів від себе. Потім вона усвідомила, що не знає жодної з пісень, які співалися. Коли вони молилися, то читали молитви з маленької книжки. Усе відрізнялося від того, до чого вона звикла.

Але музика була прекрасною, хоч і незнайомою. Потім чоловік почав читати з Писань. На ньому була ряса, а не костюм і краватка, як на Деніному єпископі. Але коли він почав читати, Дені зрозуміла, що вона знає цю історію! Він читав про Ісуса, Який зцілив 10 прокажених.

“Тату,—прошепотіла Дені,— я люблю цю історію”.

Тато усміхався. “Я теж”.

Потім той чоловік у рясі промовив молитву. Він попросив Бога благословити всіх хворих і нужденних. Про те молилась і Дені! Він також попросив особливого благословення для керівників його церкви. Дені пам'ятала, що її сім'я завжди просила Небесного Батька

благословити Президента Томаса С. Монсона і його радників.

Дені відчула в серці тепле почуття. Вона знала, що Небесний Батько казав їй, що Він любив усіх Своїх дітей і чув усі їхні молитви, навіть якщо вони ходили до іншої церкви і не мали повноти євангелії.

Коли вони встали, щоб піти, тато перевірів свій телефон. Видно було, що він засмутився, коли читав прислані повідомлення. “Померла сестра Монсон”,—сказав він.

“Ой, ні!” Дені швидко помолилась у своєму серці, щоб Президенту Монсону було легше.

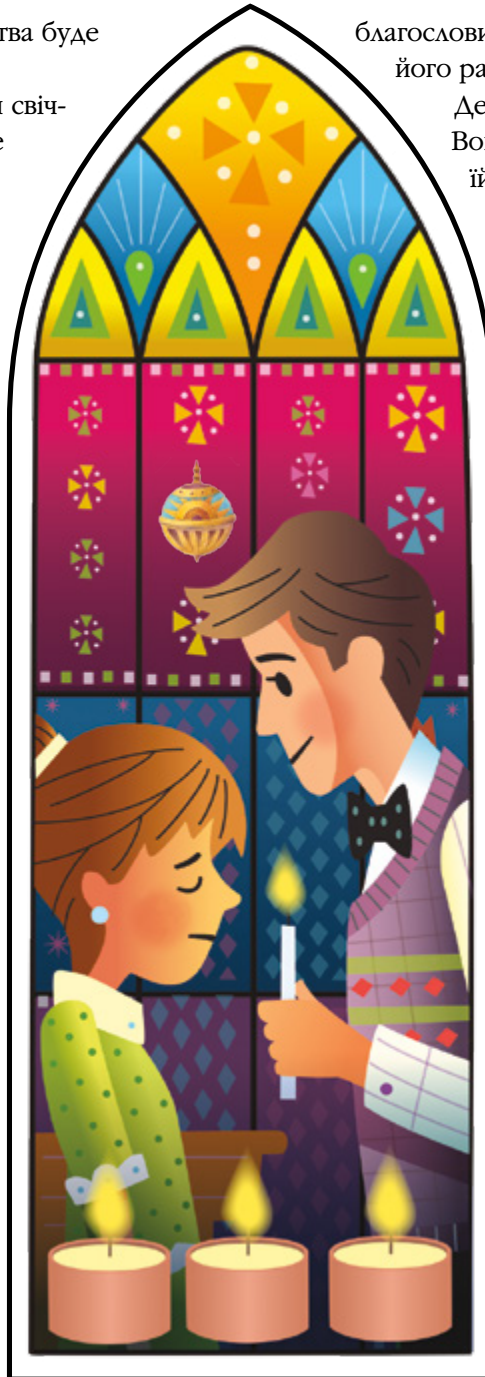
“З тобою все гаразд?”—запитав хтось. Це був хлопчик, якого вона бачила до цього. Він почув Дені і, здавалося, занепокоївся.

“Померла сестра Монсон,— сказала Дені.— Вона була дружиною нашого пророка, Президента Монсона”.

“Мені шкода”,—співчужуючи чуйно сказав він.— Я запалю за нього свічку”.

Дені усміхнулася й подякувала йому. Вона подумала, як це чудово, що хлопчик промовить особливу молитву за Президента Монсона. Вона знала, що Небесний Батько почує молитву, яку вона промовила у своєму серці, а також і молитву хлопчика. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Старійшина
Рассел М. Нельсон

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

*Члени Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів є
особливими свідками
Ісуса Христа.*

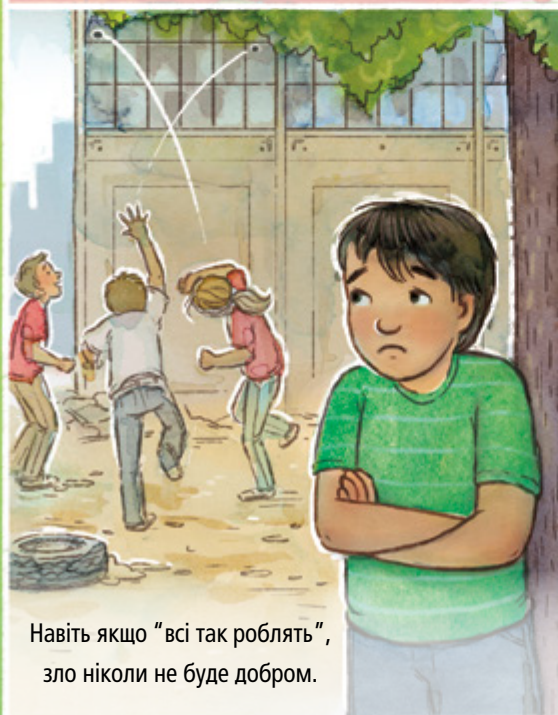
Чому ПОСЛУХ є ТАКИМ ВАЖЛИВИМ?

Виконання Божих заповідей
приносьть благословення, завжди!

Порушення Божих заповідей тягне за
собою втрату благословень, завжди!

Навіть якщо "всі так роблять",
зло ніколи не буде добром.

Якщо ви послухні Богові,
інші бачитимуть вашу віру.

“Це день, що
його створив
Господь, радіймо
та тішмося в ній!”

—Псалми 118:24

ІЛЮСТРАЦІЯ МЕТТА СМІГА

Ісус зцілює прокаженого

Ерін Сандерсон

Пригадайте час, коли ви хворіли. Чи якась людина ставилася до вас по-доброму, аби ви почувалися краще?

У Новому Завіті ми читаємо про те, як Ісус виявляв доброту до хворих людей. Одного дня до Ісуса підійшов чоловік з дуже болісним захворюванням шкіри під назвою проказа. Він знав, що Ісус мав силу зцілити кожного хворого. Він вірив, що Ісус може зцілити його. Ісус доторкнувся до прокаженого і сказав: “Будь чистий” (Марк 1:41). Як тільки Ісус це сказав, чоловік зцілювався.

Ми можемо йти слідами Ісуса, виявляючи доброту і любов тим людям, які хворіють або сумують. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВИСТУПУ

Ви можете скористатися фігурками з Писань на с. 74, аби розповісти історію з Марк 1:40–42. Потім ви можете прочитати послання Юди 1:22 і запланувати, що зробите всією сім'єю, аби змінити життя якоїсь людини. Можливо, ви можете послужити комусь потайки!

Пісня: “Розкажи про Ісуса мені”,
(Збірник дитячих пісень, с. 36).

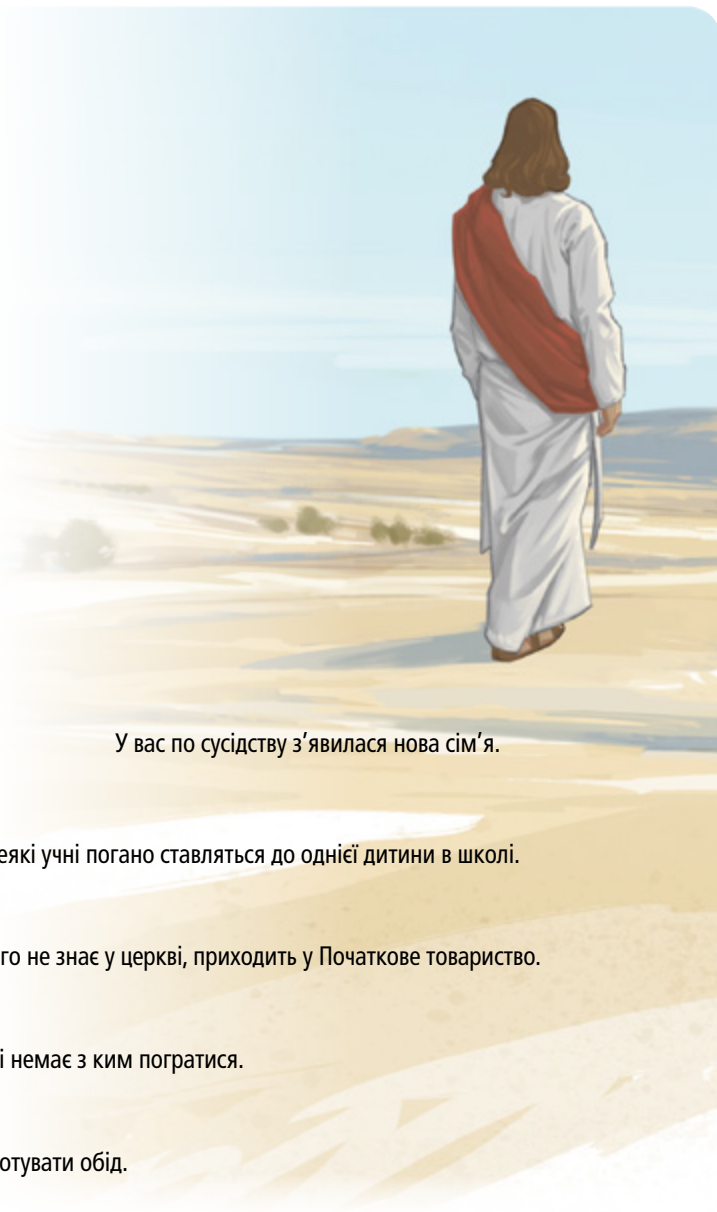
Уривок з Писань: Марк 1:40–42

Відео: Зайдіть на Biblevideos.org, щоб переглянути “Ісус зцілює кульгавого чоловіка в Суботній день” та “Ісус зцілює сліпого від народження”.

ІТИ СЛІДАМИ ІСУСА

Разом із сім'єю розіграйте по ролях сценку, в якій ви можете показати, як виявляти любов до інших у таких ситуаціях. Придумайте свої ситуації!

У вас по сусідству з'явилася нова сім'я.

Деякі учні погано ставляться до однієї дитини в школі.

Гість, який нікого не знає у церкві, приходить у Початкове товариство.

Молодшому брату або сестрі немає з ким погратися.

Немовля плаче, а мама намагається приготувати обід.

Людина у вашому приході або філії захворіла і не може виходити з дому.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ: ЄВАНГЕЛІЇ

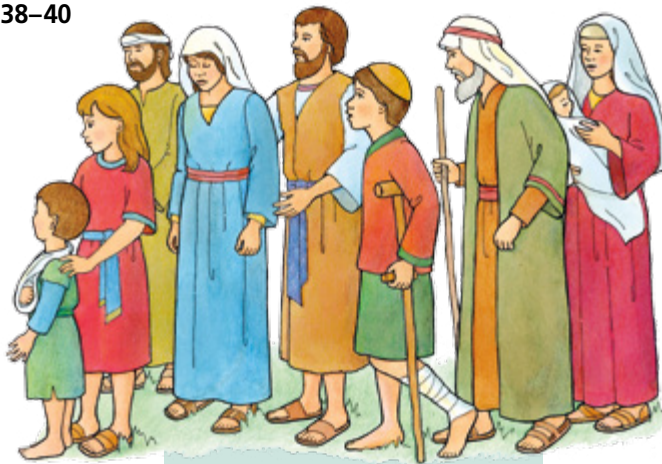
У Новому Завіті є чотири особливі книги, які називаються Євангеліями. Вони були написані деякими учнями Ісуса. Євангелії розповідають про час, коли Ісус Христос жив на землі. Історія про зцілення прокаженого міститься у трьох Євангеліях. Вона в Євангелії від Марка 1:40–42, а також в Євангелії від Матвія 8:2–4, і в Євангелії від Луки 5:12–14.

ПІДКАЗКА ДО ПИСАНЬ: ПОШУК ЗА СЛОВОМ

У Євангелії від Марка 1:41 використовується слово *змилосердився*, тобто мав співчуття. Іноді в Біблії зустрічаються довгі слова, яких ви можете не знати. Коли ви знаходите слово, якого не знаєте, то можете скористатися Путівником по Писаннях, як допомогою! Наприклад, ви можете пошукати слово "Співчуття", аби дізнатися, що воно означає, та знайти інші уривки, де воно використовується. Які інші слова ви можете відшукати в історії про те, як Ісус зцілив прокаженого?

Ісус уздоровлює хворих

Марк 1:40–42; Лука 4:38–40

Натовп

Приклейте цю сторінку на цупкий папір або картон. Потім виріжте фігурки і прикріпіть їх до паличок або паперових пакетів. Використовуйте їх, щоб розіграти історії з Нового Завіту. Ви можете надрукувати більше копій з сайту liahona.lds.org.

Ісус Христос

Прокажений

Теща Петра

Старійшина
Клаудіо Д. Сівік
Сімдесятник

ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ

*“Почуйте слова Того Бога, Який створив вас”
(УЗ 43:23).*

Багато років тому моя сім'я їздила до Національного парку Арки у штаті Юта, США. Одна з найвідоміших там арок називається Делікейт Арк (“Витончена арка”), і ми вирішили зійти на гору, щоб дістатися до неї.

Ми почали з ентузіазмом, але невдовзі хтось із нас захотів відпочити. Я хотів дістатися туди швидше, тож пішов сам. Не зважаючи на дорогу, якою мені слід було йти, я пішов за чоловіком, який, як здавалося, знав шлях.

Дорога ставала все важчою. Я був упевнений, що моя сім'я її не подолає. Раптом я побачив Делікейт Арк, але, на мій подив, я не міг до неї

дістатися. Шлях, яким я ішов, не вів до арки.

Я був розстроений і повернувся назад. Я з нетерпінням чекав, доки знову зустрінуся зі своєю групою. Вони пояснили, що стежили за знаками, які вказували шлях, і завдяки уважності та зусиллям, дійшли до Делікейт Арк. На жаль, я вибрав неправильний шлях. Який урок я засвоїв!

Тримайте в полі зору свій шлях до вічного життя з вашим Небесним Батьком. Дотримуйтеся вже засвоєних принципів і заповідей євангелії, і ви будете на правильному шляху, який веде до вічного життя з Ним. ■

З “Не йдімо хибним шляхом”, Лягона, трав. 2014, сс. 39–41.

Я знаю, Ісус Христос любить мене

Джейн Мак-Брайд Чоейт

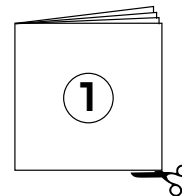
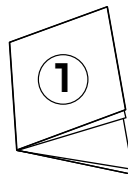
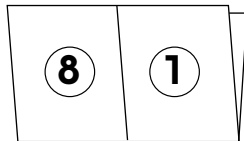
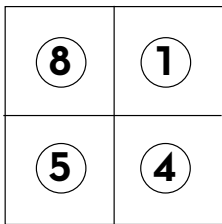
Ґрунтується на справжніх подіях

Лейні дуже старалась
бути благоговійною
в церкві. Але вона
стомилась і відчула,
що хитає ногами.

Після причастя Лейні розкрила
свою книжку про Ісуса. Вона
знайшла картинку, де був Ісус з
малими дітьми. Дивлячись на цю
картинку, вона відчула спокій і
радість в душі.

Продовження на сторінці 79.

1-Вирізати

Моя книга про ІСУСА

8

*Я знаю, мій Спаситель любить мене
Тамі Джетсон Крімер і Дерена Белл*

1

4-Вирізати

2-Зігнути

5

Я на колінах Його не сидів, але знаю я, що Він є.

4

Любов, що Він мав до маленьких Своїх, має Він і до мене.

3-Зігнути

Якось давно у прекраснім краю діток зібрав був Спаситель.

2

Серце віддам Йому. Я знаю, Він любить мене.

7

Зігнути

3

Благословляв і з любов'ю навчав, Сльози були на очах.

6

Бог мій живе! Віддано йтиму за Ним і я.

Зігнути

Після закінчення причасних зборів Лейні спитала маму: “А чому мені легше бути благоговійною, коли я дивлюся книжку про Ісуса?”

“Я думаю, тому, що це нагадує тобі, як сильно тебе любить Ісус”,—відповіла мама.

Лейні кивнула. “Як ти думаєш, а Ісус знає, що я Його теж люблю?”—спитала вона.

Мама обняла Лейні. “Так, я впевнена, що Він знає”,—сказала вона. ■

Автор живе в штаті Колорадо, США.

Цього місяця виповнюється 100 років з того часу, як Перше Президентство закликло членів Церкви проводити домашній сімейний вечір. Наступну цитату взято з листа Першого Президентства, яким запроваджується домашній сімейний вечір. Його було видано у квітні 1915 року і надруковано у виданні Improvement Era у червні 1915 року (сс. 733–734). Вживання великої літери та пунктуацію узгоджено із сучасним Правотисом.

Дорогі брати і сестри! Ми радимо святим останніх днів ретельніше дотримуватися заповіді Господа, даної у 68-му розділі Учення і Завітів:

“І знову, якщо батьки мають дітей у Сіоні, ... і не вчать їх розуміти вчення про покаєння, віру в Христа, Сина живого Бога, і хрищення й дар Святого Духа рукопокладанням у віці восьми років, гріх буде на головах батьків; ...

І вони також мають навчати своїх дітей молитися і ходити чесно перед Господом” [див. УЗ 68:25–28].

Діти в Сіоні також повинні більш ретельно дотримуватися заповіді Господа, даної Ізраїлю в давнину і повтореної для святих останніх днів:

“Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі” [Вихід 20:12].

Ці одкровення значною мірою стосуються святих останніх днів, і необхідно, щоб батьки і матері у цій Церкві навчали цих заповідей та застосовували їх у своїх домівках.

Ось чому ми радимо і закликаємо запровадити “домашній вечір” по всій Церкві, під час якого батьки і матері можуть збирати своїх хлопчиків та дівчаток навколо себе вдома і навчати їх слову Господа. Таким чином, вони можуть повніше дізнаватися про потреби та вимоги,

та країни. Меншим дітям доречно буде щось розповідати, співати пісні, читати історії та грати в ігри. Можна запропонувати легке приготування, яке готується вдома.

Усіма способами слід уникати формалізму й суворості, а до завдань слід залучати всю сім'ю.

100 РОКІВ ДОМАЦІНЬОМУ СІМЕЙНОМУ ВЕЧОРУ

що є у їхніх сім'ях, у той же час краще знайомлячи себе та своїх дітей з принципами евангелії Ісуса Христа. Цей домашній вечір слід присвячувати молитві, співу гімнів, пісень, інструментальній музиці, читанню Писань, сімейним темам та особливим настановам щодо принципів евангелії та етичних питань життя, а також обов'язкам та зобов'язанням дітей по відношенню до батьків, дому, Церкви, суспільства

Ці зібрання стануть нагодою для розвитку взаємного порозуміння між батьками і дітьми, між братами і сестрами, а також дадуть можливість батькам звернутися до своїх дівчаток і хлопчиків зі словами застереження, побажання і поради. Вони нададуть можливість дівчаткам і хлопчикам шанувати батька й матір та виявляти свою вдячність за благословення домівки, аби обіцяння, дане їм Господом, могло виповнитися в буквальному розумінні і їхнє життя могло бути довгим і щасливим. ...

Ми ... закликаємо молодь залишатися в цей вечір вдома і докладати зусиль, аби зробити його повчальним, корисним і цікавим.

Якщо святі дослухаються до цієї поради, ми обіцяємо, що вони отримають великі благословення. Зросте любов у сім'ї та послух батькам. Молодь Ізраїля розвиватиме віру в своєму серці і здобуде силу боротися з впливом зла і спокус, який оточує їх.

Ваші брати,
ДЖОЗЕФ Ф. СМІТ
ЕНТОН Х. ЛУНД
ЧАРЛЬЗ В. ПЕНРОУЗ
Перше Президентство ■

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Як мені зробити пріоритетом домашній сімейний вечір?

“У той час, як ви працюєте над тим, щоб зміцнити свою сім’ю і мати в ній мир, пам’ятайте про ... щотижневий домашній сімейний вечір. Застерігаю вас не робити домашній сімейний вечір лише останньою справою насиченого дня. Вирішіть, що увечері в понеділок ваша сім’я буде вдома разом увесь вечір. Не дозволяйте вимогам роботи, спорту, гуртків, домашніх завдань чи будь-чого іншого стати важливішими за час, який ви проводите разом вдома з вашою сім’єю. Не стільки важливо те, як ви організуєте цей вечір, як те, скільки часу ви в нього вклали. Євангелії треба навчати і формально і неформально. Зробіть його змістовним для кожного члена сім’ї”.

Читайте в цьому номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

ВПЕРЕД З **вірою**

Ці чотири уроки з життя Нефія можуть додати вам упевненості під час прийняття рішення.

с. 44

ДЛЯ МОЛОДІ

с. 50

ЗАВДЯКИ **ДЖОЗЕФУ**

Як вплинув на ваше життя пророк Джозеф Сміт? Розгляньте ці шість аспектів.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Я ЗНАЮ, ІСУС ЛЮБИТЬ МЕНЕ

Зроби свою книжечку, яка допоможе тобі бути благоговійним у церкві.

с. 76

